

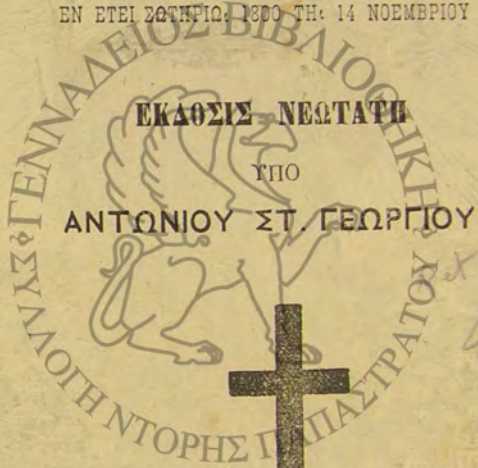
N. 57.

www.tezauriliturgic.ro

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΝΗΣΟΥ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ
ΟΣΤΙΣ ΥΠΕΣΘΗ ΤΟΝ ΥΠΕΡ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ
ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ. 1800 ΤΗ: 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

44/4
275

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Ὁδὸς Πραξιτέλους, ἀριθ. 58.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ν. ΤΡΙΜΗ
Ὁδὸς Πραξιτέλους, ἀριθ. 14.

1893

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου μηνὸς τὴν μνήμην
ἐορτάζομεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρ-
τυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἀθλήσαντος ἐν
ἔτει 1800 ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ρόδου.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος ἀ'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Τῶν πιστῶν τὰ στίφη ἐν χαρᾷ, ἅπαντα συνέλθετε, καὶ Νεο-
μάρτυρος μέλψατε, νέαν πανήγυριν, ἐτησίαις ὑμνοῖς τῷ
Χριστῷ κραυγάζοντες· σοιδόξα πρέπει Κύριε, ἅπανα ὅτιανέ-
δειξας, ἐν τοῖς ἄλλοις γενναιοτάτον Κωνσταντίνον, χρόνοις
ἐν τοῖς ὕστερον.

Μαρτύρων ἀγλαίσμα τερπνόν, Κωνσταντίνε ἐνδόξε, τῆς
ἀσεβείας ἀντίπαλε, καὶ θεῖε πρόμαχε τῆς θεοσεβείας, ὑπὲρ
ἧς ἠγώνισαι, μὴ παύσῃ τοῦ Κυρίου δεόμενος ὑπὲρ τῶν πόθω
σου ἐκτελούντων τὰ μνημόσυνα, στηριχθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ
σώζεσθαι.

Ἀγάλλεται σήμερον φαιδρῶς Ὑδρα ἡ περίφημος, καὶ νῆσος
Ρόδου ἐν πνεύματι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Κωνσταντίνε θεῖε·
ἡ μὲν ὡς βλαστήσασα, ὡς ἄνθος σε καὶ ρόδον πανεύσμον,
ἡ δ' ὡς τὸ αἶμά σου, δεξαμένη τὸ σεβάσιμον· αἷς λιταῖς σου
σεπταῖς φύλαττε.

Προσπέσατε πάντες τῇ Σορῶ, καὶ τιμία Λάρνακι τοῦ Κωνσταντίνου φιλόχριστοι, καὶ κατασπάσαθε, Λείψανα τὰ τούτου, μετὰ πάσης πίστεως, τὴν λύσιν πῶν δεινῶν ἵνα λάβητε, καὶ χάριν ἀφθονον, τῶν ἰάσεων κομίσθηθε παθημάτων ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον, ἢ πῶς τοὺς ἀθλητικούς σου ἀγῶνας κατ' ἀξίαν εὐφημήσω, Κωνσταντίνε ἀδαμάντινε; νικῶσι γὰρ λόγους βροτῶν, καὶ τὰς παρ' Ἀγγέλων εὐφημίας μόνας ἐκδέχονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς βασάνους, ὡς ἀσώματος καρτερήσας, καὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δίκαιον εὐφημεῖσθαι· μεθ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας, πρέσβευε ὑπὲρ ὑμῶν τῷ σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Δεῦτε αἱ στρατιαί, Ἀγγέλων τὸν ἐν ὕλῃ, ὡς αὐλον γενναίως τοὺς ἀθλους ὑποστάντα, νῦν, Κωνσταντίνον δέξασθε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε ὁ μελισσῶν Μαρτύρων, τὸν τοῖς χρόνοις ἔσχατον, ἀλλ' ἀθλήσει ὑμῖν ἴσον φανέντα, φαιδρῶς προῦπανθήσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆξ ἀνθίσει.

Δεῦτε δὴ καὶ ἡμεῖς, οἱ φίλοι Κωνσταντίνου κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις τὴν ἀθλήσιν τὴν τούτου, δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, πρεσβεΐαις Κωνσταντίνου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς ἅπαντας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ἰδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος, Κωνσταντίνον τιμήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν, παρὰ Θεοῦ κραυ-

γάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι· καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριήλ φθιγγεμέν· υ' καὶ

Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ: Μακάριος ἀνήρ· Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους ἦ· καὶ ψάλλομεν Στιχηρά πρόσθμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημει νῦν συνδράμωμεν, καὶ κοινήν πανήγυριν συγκροτήσωμεν. Ἴδου γὰρ πάντας ἐκάλεσεν ἡμᾶς εἰς ἐστίασιν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, τὸ τῆς Ἰδρας καλλώπισμα, καὶ ἐξάριετον, ἡμῶν πάντων ἀγλαΐσμα καὶ κλέος, Κωνσταντίνος ὁ γενναῖος, Νεομαρτύρων τὸ καύχημα.

Ἴδε νέος στερόφυχος, ἴδε Μάρτυς περιδοξος, ἴδε πῶς ὡς πρόβατον ἡμερώτατον, ὁ Κωνσταντίνος, παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθεν εἰς οὐράνια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορευῇ σὺν Ἀγγέλοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ὡς ἀστέρα νεόφυτον, τὰς ἀκτίσι τῶν ἀθλῶν σου Ἐκκλησίαν ἅπασαν καταυγάζοντα· ὡς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, ὡς πλάνης ἀντίμαχον, ὡς νοσοῦντων ἰατρόν, ὡς ἀήττητον μάρτυρα, καὶ ἀγλαΐσμα γεννεᾶς ἡμετέρας, συνελθόντες ἐν ἀσμάτων μελωδίαις, σὲ Κωνσταντίνε γεραίρομεν.

Ἔτερα Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις ὕμνων διῶν κάλλεσιν εὐφημήσωμεν τὸν Ἀθλοφόρον, τὸν ἐν τοῖς ἐσχατοῖς ἀθλήσαντα χρόνοις Κωνσταντίνον τὸν ἐνδοξον, τὸν λαμπρὸν Χριστοῦ τρισαριστέα, τὸ μέγα Νεομαρτύρων σεμνολόγημα, καὶ πάντων Χριστιανῶν τὸ ἀγαλλίαμα, ρόδον τὸ εὐοσμὸν Ἰδρας καὶ πιστῶν τὸ κλέος, τὸν δι' οὐδὲν ὄφρυν ἀσεβῶν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος,

Ποίοις ἀθλητικοῖς ἔπεσιν ἐπαινέσωμεν τὸν Κωνσταντῖνον, ἀθλητὴν Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ παγκρατάρχηρ τὸν ἄριστον, στρατιώτην θεῖον τοῦ Σωτῆρος, τὴν πλάνην τῶν τῆς Ἄγαρ καταστρέψαντα, καὶ πάσας ἀνδρειοφρόνως τροπωσάμενον, τὰς νοητὰς ἐξουσίας, καὶ ἀρχὰς τοῦ σκότους, τὸν δι' οὗ ὁ τρώσας τὸ πρῖν, Σατὰν ἀντιπέτρωται, καὶ εἰς τέλος καταπεπάτηται ;

Ποίοις νικητικοῖς ἄνθεσι, στεφανώσωμεν τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ἐν οὐρανοῖς νῦν σκηνώσαντα, καὶ χοροῖς ἀεὶ συγχορεύοντα, τῶν Ἀγγέλων πάντων Ἀρχαγγέλων τε, τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως παριστάμενον, καὶ δόξης, αἰωνιζούσης ἀπολαύοντα Νεομαρτύρων τοῖς δήμοις καὶ Ἁγίων πάντων, τὸν συμπάλλοντα ἐν χαρᾷ καὶ ἀεὶ δοξάζοντα, τὴν Τριάδα τὴν ὁμοούσιον ;

Ποίοις οἱ ἐναγεῖς χεῖλεσιν, προσπτυξώμεθά σου Κωνσταντῖνε, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον Δεῖφανον, τὸ κροκοειδὲς καὶ ἠδύπνου, τὸ τερπνὸν τῆς χάριτος δοχεῖον, πηγὴν τὴν ἀέναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τὰ ἰάματα, ποταμηδὸν τοῖς νοσοῦσι, τὸ σκεῦος τὸ θεῖον ὃ ἐδόξασεν ὁ Χριστός, ποικίλοις χαρίσμασιν, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος ;

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ νεοφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντῖνου ἡ σεβάσμιος πανήγυρις, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τούτῳ χαρμονικῶς προσεῖπωμεν λέγοντες· χαίροις ὃ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατα, χαίροις τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ κατάπτωσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, παριστάμενος πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσόδος. Τὸ, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς ; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν ; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνήτε ὅτι ἐγὼ εἰμί. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πᾶρξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό ; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βᾶσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξόδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κόλασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς, ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προτεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδράμουνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήνουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς νὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ

χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται, κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπι σκοπὸν ἀλοῦνται; καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστών. Ακούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήρους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α΄.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ καὶ κατατέρπου ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ τῆς Ἀληθείας Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραζε· ἐμεγαλύνθη ἡ δόξα σου Κύριε, καὶ ὑπερυβώθη σοῦ μόνου τὸ ὑπερύψιστον Ὄνομα, ὅτι ἐν ἀσθενείᾳ σαρκός, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάλαισας, καὶ τὴν τούτου ὄφρυν εἰς γῆν καταβέβληκας· ἀλλ' ὁ τὸν σὸν Ἀθλητὴν καὶ ἐνισχύσας καὶ δοξάσας, ταῖς θεῖαις αὐτοῦ ἰεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐνισχυσον κατὰ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἀοράτου δυνάμεως, καὶ νικητὰς ἀναφανέντας δοξασον, ἐν τῇ ἀνεκκαλήτῳ δόξῃ τῆς Βασιλείας σου.

Ἦχος γ΄.

Νεομάρτυρ Κωνσταντίνε, ἐπαξίως συνελθόντες ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐκ ἀγαθῶν ἐπαγγελίαι, οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ σπασμοὶ σώματος, οὐχ αἱμάτων ῥύακες τὸ τῆς γῆς φοινίσαντες ἔδαφος, οὐ κάθειρξις χρόνιος, οὐ βαρύτης σιδήρων, οὐ ποδῶν κάκωσις ἐν τῷ ξύλῳ· οὐ λιμός, οὐ θάνατος αὐτός, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης

χωρίζεται ἰσχυσαν· ἀλλὰ πάντων φανεῖς ἀχμαιοτέρος, τὸν πρῶην σὲ πτερνίσαντα ἐπτέρνισας δράκοντα· καὶ νῦν τῶν στεφάνων τῆς νίκης ἀξιοθεῖς, μετὰ Ἰακώβου, Παγχαρίου, καὶ Μείρακος, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Τίς μὴ δοξάσει, τίς μὴ ἀξίως ἐπαινέσει, Κωνσταντίνον Νεομάρτυρα, ὃν Ἁγία Τριάς ἐδόξασε; τούτου γὰρ τὸ πρὸς τοὺς ἀτεβοῦντας γενναῖον, ἀποδεξαμένη παράστημα, καὶ τὴν παρρησιασμένην ὁμολογίαν, καὶ τὸ πρὸς τὰς βασάνους ἀπτόητον θαῦμα παράδοξον ἐνήργησεν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ χαρίσματι τῶν ἰαμάτων τὸ τούτου κατεκόσμησε Λεῖψανον. Αἰσχυνέσθωσαν οὖν οἱ λαλοῦντες ἄδικα, εἰς τὸ ὕψος τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος καὶ στόματα ἐμφραγῆτω τῶν ἀντιλεγόντων τῇ ψήφῳ, τῆς Παναγίας Τριάδος· παρ' ἧς ταῦτα δικαίοις μέτροις σταθμίζεται, καὶ ὠρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλομαρτύρων συστήματα, πάνδημον ἑορτήν, καὶ κοινήν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντίνος ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὸν εἰς ἀγχόνης ἐδέξατο θάνατον, μὴ φειτάμενος ζωῆς, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπὼν, ἀνήλθεν εἰς οὐρανοὺς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια. Ἠγιάσθη ὁ ἀῆρ ἐν τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ, καὶ οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων ἐκρότησαν νῦν τὸ πνεῦμα τούτου του ὑποδεξάμενοι· ἁγιασμοῦ δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς μετασχόντες, ἐν τῇ πανιέρῳ αὐτοῦ Πανηγύρει καὶ Θεὸν δοξάσομεν, τὸν οὕτω γενέσθαι εἰς ἡμῶν σωτηρίαν εὐδοκήσαντα.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχ. στιχηρὰ Προσόμια. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερρότατα· πάντων ἀρησιχρίστων, ὑπογραμμὸς ἀληθῆς· τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαίσμα, τῆς Ἰδρας τὸ βλάστημα, καὶ τῆς Ρόδου καλλώπισμα, καὶ τοῦ Ἀθωνος, τὸ λαμπρὸν

ἀγαλλίαμα, τὸ περνώτατον Ἐκκλησίας ἐντρέψημα, ἄνθος τὸ ὠραιότατον καὶ κρίνον τὸ εὖσομον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, πνευματικαῖς διαδόσεσι Χριστὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τὸν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινίξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε Μάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἐκνίκημα, ἀπίστων τὸ ἥττημα, τῶν Ἀγγέλων τὸ ἡδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ πικρία ἢ ἄπαυστος, ἢ κατάργησις τοῦ Σατάν καὶ ἀπώλεια· θέατρον ὁ γενόμενος ἠδύ τε καὶ χαρίεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει Κωνσταντίνε, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Χαίροις ὁ παρεστῶς τῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παναοίδιμε ὠραῖος ὡς νεανίας, νίκης ὡς στέφος λαμπρόν, πληγὰς κεφαλῆς σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀγχόνην σου, ὡς χρυσοῦν περιδέραιον, φαιδρούς ὡς λίθους, τῆς σαρκός σου τὰ στίγματα, ὡς βασιλεῖον ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκῆπτρον δὲ ὡς πολύτιμον, Σταυρὸν τὸν Πανάγιον ἐν ταῖς χερσὶ σου βαστάζων, συμβασιλεύεις τῷ κτίστῃ σου. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντίνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, τοὺς ἀγῶνας τε καὶ ἀθλους αὐτοῦ, ἐν ὧδαῖς ἀσμάτων κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὡς γέγραπται ἄσωμεν νῦν ἄσμα καινὸν ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμὴ, ἀπόδειξις ἔχει τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Ἀνθρωποχριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δις. Σελ. 4.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. στιχολογίαν.

Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως Ἥλιος λαμπρός, ὡς φαιδρὸς Ἐωσφόρος, ἡ μνήμη σου στερρὲ Κωνσταντίνε ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἰνεσὶν ἤγειρε, τοῦ νευρώσαντος, Σὲ ἐν τοῖς ἄλλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος, ἐν τε τῇ γῆ, καὶ ἐν πόλει Χριστοῦ παναοίδιμε. Δόξα.

Ως κρίνον τοῦ ἀγροῦ, καὶ ὡς εὖσομον ρόδον, βαφὲν τοῖς ἐρυθροῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις, ἡμῖν παναοίδιμε Κωνσταντίνε ἐξήγησας καὶ κατεύφρανας, ψυχῆς ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, καὶ τοῦ σώματος, τῇ εὐωδίᾳ τῶν θείων χαρίτων Ἅγιε.

Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένας ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρθένας αἰεὶ Παρθένας, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δεόμεναι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρενεύειν με, νοὶ ψυχῇ σώματί τε Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεπλάγη ὁ δεινός, τῆς ἀσεβείας ἡγεμῶν, Κωνσταντίνε ἀθλητά, σου παρρησίαν τὴν πολλὴν καὶ μεμηνῶς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, μαστίζετε δεινῶς, καὶ λακτίζετε, τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξέετε καὶ τῇ εἰρκτικῇ ἐγκλείσατε, βαρεῖαις περιβαλόντες ἀλύσει· σὺ δὲ ἐγέλας, θυμῷ τῷ τούτου, καὶ τὸ μῆσθητι ἔκραζες.

Δόξα καὶ νῦν.

Απειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοὴν περιλαμβάνοντα χερσὶ; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθός ἐστι τοῦτο ὡ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος, μήκος, καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἐννοίαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῆ γαστρί.

Πτερνισθεὶς δι' ἀπάτης τοῦ πτερνιστοῦ, ἐξηρνήσω τὸ σῶμα τὸ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν οὐ διέλλειπες, στένων χλαίων ἀοίδιμοι, καὶ μετανόιας ἔργοις Θεοῦ ἀλλοιούμενος οὐπερ τῇ δυνάμει, φραζάμενος Ἐνδοξε, τῷ ἐχθρῶ σου πάλην, ἐν ἀθλήσει συμπλέξεις, καὶ τοῦτον νενίκηκας, καὶ ἀγχόνη σου ἐπνίξας Κωνσταντίνε στερρόψυχε, πρέσβευε Χρίστῳ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς πόθῳ, ἐορτάζουσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα. τὸ αὐτό: Καὶ νῦν.

Τοῦ θανάτου τὴν ὥραν ἀναπολῶν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως ἐννοῶν, πῦρ τὸ ἀτελεύτητον, ἐνθυμούμενος πέφρικα. Ὡς πῶς ὑποίσω τότε βιαίαν διάζευξιν; ὡς πῶς ἐνέγκω τότε Θεοῦ τὴν διάσπασιν; πῶς ὑποίσειν ἔχω, τὴν μετὰ τῶν δαιμόνων αἰώνιον ἔνωσιν; Θεοτόκε πανύμνητε, τῶν τριῶν με ἀπάλλαξον, πρεσβεύουσα τῷ σῶ Γίῳ καὶ Ἐῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δοθῆναι μοι, πρὶν ἢ ἀθάνατος ἔλθῃ κρίσις καὶ κόλασις.

Οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'.

Προκειμένου. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει. Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Πεντηκοστός. Δόξα τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων συγκείμενος, διὰ βασάνων πολυτρόπων, καὶ διὰ Χριστὸν ἀγχόνη, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζεται· καὶ τῷ μὲν πνεύματι εἰς οὐρανοὺς ἀνελθὼν τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάλλεται, τῷ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μεθ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρκὸς δεσμίων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει καὶ δι' ἀμφοτέρων κοινὴν ἐορτὴν σήμερον συγκροτεῖ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον· ἀλλ' ὡς Νέε τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητά, καὶ τῶν τιμώντων σε προστάτα θερμότατε, μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελοῦντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. καὶ οἱ δύο Κανόνες τοῦ Ἁγίου εἰς η'.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Νέου Ἀθλητοῦ ὕμνον ἐξάδω· Κανὼν ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, ἅτινα περιέχουσιν ἔπαινον καὶ τὰ θεῖα μέλη τῆς Παρθένου, ἐκ τοῦ Ἄσματος τῶν ἁσμάτων ἐρανισθέντα, καὶ ἀρχόμενα κατὰ τάξιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ γάρριν μοι δώρησαι τοῦ λόγου Ἐνδοξε, ὅπως μέλψω σου, τὴν Μνήμην Κωνσταντίνε, καὶ ὕμνοις δοξάσω σου τὴν θεῖαν Ἀθλησιν.

Εράνης Πανεύφημε, Ἥλιος ὡσπερ πολὺφωτος, τῆς πλάνης σκοτόμαινα, σχεδάζων Ἐνδοξε, ταῖς τῶν ἁθλῶν σου ἀκτίσι Κωνσταντίνε, καὶ θεαῖς ἐλλάμψῃσι τῶν θαυμασίων σου.

Ως ἔαρ εὐφρόσυνον, μέσον χειμῶνος ἀνέτειλεν, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε, ἡ θεῖα μνήμη σου, καὶ κατεύφρανες, αἰσθήσεις ἡμῶν πάσας, ψυχῆς τε καὶ σώματος ταῖς ἀριστεῖαις σου. Θεοτοκίον.

Ως Κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλὴ σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς πλόκιον πορφύρα πέφυκε, καὶ ἐμπέπληρηται· αὖθις τῆς θεῖας δρόσου, Σολομὼν ὁ πάνσοφος ὡς ἁσματίζει σε.

Ἔτερος Κανὼν. Ἦχος πλ. δ'.

Αρματηλάτην Φαραῶ.

Ηπαντὸς λόγου καὶ σοφίας δότεира, καὶ χορηγὸς τῶν καλῶν, ἐνικὴ Θεότης φωτισμὸν μοι δώρησαι, καὶ λόγου χάριν ἐμπνευσον, ὅπως μέλψω ἀξίως, τοῦ σοῦ σεπτοῦ Νεομάρτυρος τὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλησιν.

Απαθῆς ἐπιβουλαῖς τοῦ ὄφως, τὸ τῆς ἀρνήσεως, πτώμα καθυπέστης, Κωνσταντίνε ἐνδοξε· τοῦ δὲ καχοῦ αἰσθόμενος, ἐκ ψυχῆς μετανοεῖς, στένων δακρύων κοπτόμενος, ἕως τὴν διόρθωσιν εὕρηκας.

Αρνησιχρίστοις ἀκριβῆς παράδειγμα, σὺ Μάρτυς ἔλιπες· ἀφ' οὗ γὰρ ἠρνήσω, τὸν Χριστὸν ἐνόμιζες, τοῦ οὐρανοῦ ἀνάξιον, καὶ τῆς γῆς, καὶ πατρίδος, καὶ τῆς ζωῆς σαυτὸν Ἁγίε, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ἀλλότριον.

Θεοτοχίον.

Σὺ κόρη ὠφθης, ἀνδριάς θεόγλυπτος, ἀγλαίσμα φύσεως, θαύμα τῶν Ἀγγέλων· ἰνδαλμα παρόμοιον, ἀρχικῆς ωραϊότητος· ὕλη τοῦ λόγου τῆς σωματώσεως, καὶ Θεοῦ ἀμίμητον μίμημα.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε,

Αξίως ἐν γῆ καὶ ἐν τῷ πόλῳ σε Μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προδόξασαντα, διὰ τοῦ Μαρτυρίου σου, τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Θεοῦ νευρωθεὶς ἐν τῇ δυνάμει, τοὺς πόνους ἠγήσω ὡς τυφάς, τοὺς δεσμούς τοῦ σώματος, ὡς ρόδα ἀπαλώτατα, καὶ ὡς ζωὴν αἰώνιον τὸν πολυόδυνον θάνατον.

Λαμπρὰ ἡ παράστασις σου Μάρτυς, λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθλησίς ἐστι, λαμπρὸν πέφυκε τὸ τέλος σου, λαμπρὰ καὶ τὰ θαυμάσια, διὰ σοῦ τετέλεκε, τῶν θαυμασίων ὁ Κύριος.

Θεοτοχίον.

Οἱ σοὶ Ἰοφθαλμοὶ παρθενομήτορ, ἐδείχθησαν ὡς περιστεραί, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λίμναι ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἐνεκαρδίωσας Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Ἔτερος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αγιώνυμον ὄρος, καταλαβὼν Ἄγιε, εἰς τὴν Ἰβήρων εἰσηλθῆς Μοῆν γηθόσυνος, καὶ ὑπηρέτης θερμός, τοῖς σεβασμίσις Πατράσι, κοπιῶν αἰοίδιμε ὅλον πεντάμηνον.

Θεοτόκου πρεσβείαν πεπλουτηκώς, Ἐνδοξε, τῆς Πορταίτισης ὡς ὄπλον ἀκαταμάχητον, ταύτην ἐνδεδύσαι καὶ ὡς ἀσπίδα καὶ δόρυ, δι' ἧς τὸν σὲ κτείναντα, ἔκτεινας δράκοντα.

Τὰς εὐχὰς τῶν Πατέρων, παραλαβὼν Ἐνδοξε ὡσπερ ἀσφαλές τε καὶ μέγα Μάρτυς ἐφόδιον, προθύμως ἐπλευσας, ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ ὄρους καὶ εἰς τὸ Μαρτύριον χαίρων ἐχώρησας.

Θεοτοχίον.

Ως ὁ σκύλα εὐρίσκων καὶ θησαυρὸν τέρπεται, οὕτως εὐρών ἐγὼ Κόρη, σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σοῦ, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπαζόμενος.

Καθίσματα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῆ γαστρὶ.

Ησορὸς Κωνσταντίνε τῶν σῶν ὀσῶν, ἱατροῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ροῶν ὁ παράδεισος, σμύρνα χρόκος καὶ κάλαμος, τῶν πρώτων μύρων κρίνη στακτὴ καὶ κιννάμωμος, φιάλη ἀρωμάτων, καὶ πάντα ἀκρόδρυα, κύπρος μετὰ νάρδων, καὶ κηρίας ὁ κῆπος· τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ λιθάνου προρρέοντος. Διὰ τοῦτο βεβωμέν σοι, χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ, Νεομάρτυς τούτων τὰς ποιότητας τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι τὴν πάντεστον μνήμην σου.

Δόξο, καὶ νῦν Θεοτοχίον.

Ηλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβὶδ· πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομών, τόμος θεοχάρακτος Ἡσαίου, καὶ ἐμψυχος, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως καὶ τεῖχος ἀδάμαντος, σὺ τοῦ Ἄμως ὑπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δανιὴλ τὸ ὄρος· πυξίον κροκόλευκον, Ἀββακούμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν πάντων λάλημα, πρέσβευε τῷ σῶ Γίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει Παρθένη τὸν τόχον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ηὸσμή τῶν σῶν λειψάνων, ὀσμή πέλει οὐράνιος, ὀσμή γλυκυτάτη Κωνσταντίνε Μάρτυς ἀήτητε, εὐωδιάζουσα, πάντας τοὺς προστρέχοντας μετὰ πίστεως, καὶ προσκυνούντας τὴν λάρνακα.

Τί βραδύνετε διώχται, καὶ οὐ θανάτω με λύετε, τοῦ σαρκίου τούτου, Μάρτυς Κωνσταντίνε ἐκραύγαζες, ἵνα ταχέως ἀπέλθω πρὸς τὸν πλάστην μου, ὅς τις μένει με, ἵνα δοξάσῃ αἰώνια.

Ηγείρε πιστῶν καρδίας ἡ γενναία σου Ἀθλησίς, ταῦτα ἀνακράζειν· δόξα σοι Θεὲ πάντων δόξα σοι, ὅτι καὶ νῦν Κωνσταντίνον Νεομάρτυρα ἀνδρειότατον τῆ σῆ δυνάμει ἀνέδειξας.

Θεοτοχίον.

Ωτα θεῖά σου Παρθένη, τῆς φωνῆς ἦν ἀκούοντα, πάντα προθύμως, τοῦ ἀδελφίδου σου ὡς γέγραπται· ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα τούτου Πάναγνε, καταθέγλουσα ψυχὴν ὁμοῦ καὶ καρδίαν σου.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Σὺ τῷ γλυκεῖ βέλει τρωθεῖς παναοίδιμε Κωνσταντίνε, τοῦ ἐν-
θεοῦ ἔρωτος, ἔλαφος ὡσπερ διψητική, πρὸς πηγὰς ὑδάτων
ἐπιποθεῖ, οὕτως Ἄγιε ἐπόθεις ἀνευδότης, καιομένη καρδίᾳ
Μαρτυρίου, πιεῖν τὸ ποτήριον.

Τὸν ἱερόν, καὶ θεοφόρον Ἰγνάτιον, Κωνσταντίνε, Μάρτυς ἐκ-
μιμούμενος, διὰ Χριστόν, ὃν ἐν τῇ φυλακῇ τοῖς σοῖς συμ-
πολίταις, μὴ ἐμποδίσῃτε ἔγγραφες, ἀλλὰ ἄφετε θανεῖν με, δι'
ἀγάπην Χριστοῦ μου, τοῦ Σταυρὸν δι' ἐμὲ ὑπομείναντος

Τί μοι χρυσός, τί μοι ὁ πλοῦτος ἀντέλεγες, τοῖς τυράννοις;
τί μοι τὰ ἐπικηρα τῶν ἀγαθῶν, ἃ μοι δαφιλῶς προτείνετε,
πλάνοι, ἀπατεῶνες καὶ ἄφρονες, Χριστὸς μοι ἀντὶ πάντων ὁ
ἐμὸς ἔρωσ πέλει, ἐφετὸν καὶ τερπνὸν τὸ ἀχρότατον.

Θεοτοκίον.

Ω Μαριάμ τὸ κοσμοπόθητον ὄνομα, σὺ Παρθένε Θεοῦ μέσον
ἔστηκας καὶ τῶν βροτῶν καὶ τὸν μὲν Θεόν, βροτὸν ἀπειρ-
γάσω, τοὺς δὲ βροτοὺς χάριτι Θεοῦς εὐχαριστοῦμεν Κόρη, τῇ
μεσιτεῖᾳ σου ταύτῃ, δι' ἧς ἅπαντα κόσμον διέσωσας.

Ἄλλος ἑ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Υπέρτερος γέγονας, πληγῶν τῶν ἐν σώματι, σὺ Μάρτυς γεν-
ναῖε Κωνσταντίνε ἐν τῇ ἀσκήσει σου γὰρ ὁ Κύριος, φανεῖς
παραδόξως Ἀθλητὰ, ἅπαντα τὰ στίγματα, τῆς σαρκὸς σου ἰά-
τρευσε.

Μακάριος γέγονας, καὶ μακαρίους ἦνωσαι, μακάριε Μάρτυς
Κωνσταντίνε. Σὺ γὰρ τὸν μόνον ὄντα Μακάριον φύσει ἀνε-
κήρυξας Χριστόν, ἀσεβῶν ἐνώπιον, Θεὸν ἅμα καὶ ἄνθρωπον.

Νομίμως παράδειγμα, πολυάθλε γεγένησαι, καὶ ὀλοκαρδίου
μετανοίας, ἀρνησιχρίστοις πᾶσιν ὁ βίος σου. ὅπου γὰρ ἤρ-
νήσω τὸν Χριστόν, ἐκεῖ πάλιν Ἄγιε ἀνδρικῶς ὁμολόγησας.

Θεοτοκίον.

Μυκτὴρ σου Πανάμωμε, πύργος λιθάνου γέγονε, Δαμασκοῦ
τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας δυνάμεως καὶ ὁσμῆ
ρινός σου ἀληθῶς κόσμον εὐωδίασεν, ὡσπερ μῆλον πανεύοισμον.

Ἄλλος Κανών. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Πῶς ἐξεῖπω τὸ θαῦμα, ὅπερ ὁ Χριστὸς διὰ σοῦ ἐκτετέλεκε,
Κωνσταντίνε Μάρτυς; ὁ γὰρ πρῶην κωφός τε καὶ ἄλαλος

παραδόξως ὤφθη, τραπῶς λαλῶν τε καὶ ἀκούων τῇ προσφά-
σει τοῦ θεοῦ λειψάνου σου.

Θεῖα χάριτι ἐδόθη, Μάρτυς Κωνσταντίνε τοῖς θεοῖς λειψά-
νοις σου. πνεύματα διώκειν πονηρίας, διὸ ἠλευθέρωται τῇ
προσφάσει τούτων, ὁ δαιμονῶν εἰς τρία ἔτη, εὐλογῶν καὶ
δοξάζων τὸν Κύριον.

Αἰσχυρέσθωσαν πάντες, οἱ μὴ ὡς Ἄγιους τιμῶντες τοὺς
Μάρτυρας, τοὺς πρὶν ἐξομότας. εἶτα πάλιν τὴν Πίστιν
κηρύξαντας, καὶ θανατωθέντας· ἰδοὺ γὰρ τούτους ὡς Ἄγιους,
οὐρανόθεν κηρύττει τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Εχεις Δέσποινα κόσμου, ἔχεις τῇ θελήσει σου δύναμιν σύν-
δρομον ὡς τεκοῦσα μόνη, παντοδύναμον Λόγον καὶ Κύριον.
ὅθεν ἂν σὺ μόνον ἐμὲ θελήσης σωθῆναι, εὐχερῶς ἐγὼ Κόρη
σωθήσομαι.

Ἄλλος ἑ. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ούχων πάντων ἀφαίρεσιν ποδῶν σου ὑπομείναντι Ἄγιε, ὁ
πάντων Κύριος, ἐν φυλακῇ σοι ὀπτάνεται, καὶ τούτους
παραδόξως ἀρτίους δείκνυσι.

Νῆσαι νοὺς οὐδὲ δύναται, καὶ γλῶσσα ἐξεῖπειν ἣν ἀπέιλη-
φας, δόξαν αἰοίδιμε, συγκληρονόμος γὰρ γέγονας Χριστοῦ,
καὶ κληρονόμος Θεοῦ ὡς γέγραπται.

Εγένου Μάρτυς μὲν ὕστερος τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνε αἰ-
οίδιμε, τοῖς δὲ παλαίσμασι, καὶ θαυμάσιος οὐχ' ὕστερος,
ἀλλὰ τοῖς πάλαι Μάρτυσιν ἰσοστάσιος.

Θεοτοκίον.

Ωροῖας λέπυρον μῆλόν σου, ὡς μέλι δὲ καὶ γάλα ἡ γλῶσσά
σου καὶ ὡσπερ κόκκινον, σπαρτίον χεῖλη σου γέγονε, καὶ
λαλιά σου Κόρη ὠραία πέφυκεν.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αγάλλου πνευματικῶς, ἡ Νῆσος Ὑδρα καὶ χόρευε, βλαστή-
σασα εὐκλεῶς Κωνσταντίνον Μάρτυρα, καὶ τούτου κατέ-
χουσα, Λειψάνον τὸ θεῖον ὡσπερ πλοῦτον ἀδαπάνητον.

Αγάλλου σίρτα και σὺ, ἡ Κωνσταντίνου γεννήτρια τὸ λεί-
φανον τοῦ σοῦ υἱοῦ φόρτον γλυκὺν αἴρουσα, καὶ εἰς Ὑδραν
φέρουσα, καὶ ἐγκαλλωπίζου, ὅτι μήτηρ ὤφθης Μάρτυρος.

Καὶ σὺ δὲ Ρόδος καυχῶ καὶ ὕμνους θείους παιάζεις, ἀγια-
σθεῖσα σεπτοῦ αἵματος τοῖς ρεύμασι, Κωνσταντίνου Μάρ-
τυρος, καὶ αὐτοῦ ἰδοῦσα τὸ στερρότατον Μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Αγκάλας σου καὶ μαστοῦς, τῷ σῶ Υἱῷ δεῖξον Δέσποινα, μί-
ξον τοῖς σῶς τὰ αὐτοῦ, σταυρὸν λόγχην κάλαμον, καὶ οὐ-
τως ἰλέωσαι, αὐτὸν Θεοτόκε ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτήμασι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ
μολύγεται ρύποις πρὸς τὸν Χριστὸν ἐνέδραμες τὸν σοὶ πο-
θητὸν, ὅλος ἠλιόμορφος, ὅλος ἠγλαϊσμένος παρ' αὐτοῦ, λη-
ψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους· ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡ-
μῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Οξετάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέ-
σεως αὐτῶν Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθείαν
διάθεσιν τῆς καρδίας σου, Νεομάρτυς Κωνσταντίνε, καὶ τὸν
πρὸς τὴν εὐσέθειαν διάπυρον ζῆλον, καὶ ἔρωτα, εἰ καὶ πρὸς
καιρὸν παρεχώρησε πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρνήσεως
πτῶμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον, καὶ Ἰά-
κωβον τὸν Πέρσην, καὶ Μείρακα καὶ Παγχάριον, ἀλλ' οὖν
διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὡσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως
πάλιν ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε καὶ ἐνοπλίσας τῇ οἰκείᾳ δυνά-
μει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων ὁμολογῆσαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε,
καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ Νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε. Διὰ
τοῦτο καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν συνελθόντες μετὰ ἐγκωμίων τελοῦμεν
τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΔ'.

Τὴν Μνήμην ἐορτάζομεν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος
Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου.

Παράδοξον πρᾶγμα καὶ ὄλως ἀπίστευτον ἐφάνη εἰς τὸν εὐαγ-
γελικὸν Ναθαναήλ, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Φίλιππον, πῶς
ὁ προφητευόμενος Μεσσίας ἀπὸ τὸν Μωυσῆν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
Προφήτας, ἐφάνη ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ. Πῶς λέγεις; ὁ Μεσσίας
ἐκεῖνος ὁ τοσοῦτους αἰῶνας προσδοκώμενος ἀπὸ τὸ δωδεκάφυλον
τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ μέγα τοῦ κόσμου ἀγαθόν, ἔτζη ἔξαφνα σήμερον
ἠκούσθη, ἀπὸ ἑνα ποταπὸν χωρίον τῆς Γαλιλαίας τὴν Ναζα-
ρέτ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ εὐγῆ «ἐκ Να-
ζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Τὸ ἴδιον φοβοῦμαι μήπως
ἤθελα ἀκούσῃ καὶ ἐγὼ σήμερον, ὅπου ἔρχομαι νὰ εἰπῶ ὅχι
εἰς ἑνα Ναθαναήλ, ὅτι ἀπὸ τὴν Νῆσον Ὑδραν ἀνέτειλεν ἕνας
λαμπροφανῆς ἀστὴρ, ὁ καλλίνικος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κων-
σταντίνος, φοβοῦμαι μήπως ἀκούσω καὶ ἀπὸ κανένα τὸ «ἐκ
Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Ἀπὸ τὴν Ὑδραν τὴν ἄ-
νυδρον, τὴν ταπεινὴν, δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; καὶ μάλιστα
ἕνα τοιοῦτον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὸν Θεὸν τὸν Νομοθέ-
την προξενεῖ δόξαν, καὶ εἰς τοὺς ἐν οὐρανοῖς ἄγγε-
λους εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εἰς τὰ πλήθη τῶν Ὀρ-
θοδόξων καύχημα, καὶ εἰς τοὺς νοσητοὺς καὶ αἰσθητοὺς ἐχθροὺς
τῆς πίστεως, αἰσχύνην ἀθεράπευτον. Ἄλλ' ἄς εἰπῆ, ἄς ἐρω-
τήσῃ ὁποῖος θέλει, ἐκ τῆς Ὑδρας δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;
ἐγὼ θαρρῶντως τῷ ἀποκρίνομαι μὲ τὸν Φίλιππον «ἔρχου,
καὶ ἴδε» Ὁ Ναθαναήλ ἔκαμεν ὑπακοήν, ἐπήγγεν, εἶδεν, ἤκουσεν
ἠναψεν ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ παμποθήτου Μεσσίου, καὶ εἰς
τὸ ἐξῆς ἔμεινεν ἐκεῖ ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Σωτήρᾳ του Ἰησοῦν.
Καὶ σὺ λοιπὸν ἀγαπητέ, κάμε σήμερον ὑπακοήν, καὶ ἔλα νὰ
ἰδῆς ὅχι ἕνα ποταπὸν γεμιτζὴν Ὑδριώτην, ἀμὴ ἔλα νὰ ἰδῆς
ἕνα θαυμάσιον στρατιώτην τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος
λάμπει μὲ τὰς ροὰς τῶν μαρτυρικῶν του αἱμάτων, περισσότε-
ρον παρὰ ὅπου λάμπει ὁ Ἥλιος μὲ τὰς ἐδικὰς του ἀκτίνας·
ἔλα νὰ ἰδῆς μίαν φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία δὲν εὐρί-
σκεται, παρὰ εἰς τὰ οὐράνια Σεραφεῖμ· ἔλα νὰ ἰδῆς ἐκείνην

τὴν ἀξιοθαύμαστον παρρησίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Μακάριος παρεστάθη ἐνώπιον τῶν ἀθέων τυράννων, ὡσάν καὶ εἰς τόσα ἀνδράποδα· νὰ ἰδῆς τὴν πάντ' ἀκατάπληκτον ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἐδειξεν εἰς τὰ προτεινόμενα διάφορα κολαστήρια, τὴν ἡρωικωτάτην ἐκείνην καρτερίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέμεινε τὰς σκληροτάτας βασάνους, ὅπου ἐκαταδαπάνησαν ἀνιλέως τὸ μακάριον σῶμά του· ἔλα νὰ ἰδῆς ταῦτα πάντα, καὶ ἄλλα τὰ κατὰ μέρος τοῦ θαυμαστοῦ Μαρτυρίου του, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ἡ ἐδική σου καρδιά θέλει προσκολληθῆ εἰς τὴν τούτου ἀγάπην καὶ πόθον καθὼς ἡ τοῦ Ναθαναὴλ πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ θέλεις ἀναπέμψει ἀπὸ ψυχῆς δόξαν εἰς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, ὅπου ἐδειξε τὴν θείαν του δύναμιν, εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. «Ἐρχου καὶ ἴδε» ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἄρχομαι.

Οὗτος ὁ γενναιότατος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ἐστάθη γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Νήσου Ὑδρας, ἡ ὁποία Ὑδρα μὲν ὀνομάζεται, ἀνὺδρος δὲ εἶναι καὶ κατὰξηρος· ὅθεν καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὸ ἄγονον τοῦ τόπου, ἐδόθησαν εἰς τὴν Ναυτικὴν καὶ τὴν σήμερον ἔφθασαν εἰς μεγάλην ἐπίδοσιν. Οἱ Γονεῖς δὲ αὐτοῦ τοῦ τρισμακάρος ἐχημάτισαν μετριάς καταστάσεως ἄνθρωποι, καὶ ὁ πατήρ Μιχαλάκης, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὀνομάζεται Μαρίνα, ἡ ὁποία ἐπόθει νὰ ἰδῆ τοῦτον τὸν καλὸν τῆς υἱὸν στεφανηφόρον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ φανῆ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν Προφητὰνακτα Δαβὶδ «μήτηρ ἐπὶ τέκνῳ εὐφραينوμένη». Ὅταν δὲ ἔφθασεν οὗτος ὁ Κωνσταντῖνος εἰς ἡλικίαν χρόνων δεκαοκτώ, ἐπῆγεν εἰς Ῥόδον καὶ ἐσυναναστρέφετο συχνάκις εἰς τὸ κονάκι τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ῥόδου Χασάν Καπετὰν κοινῶς ὀνομαζομένου· πλὴν ἄμποτε νὰ μὴν ἤθελεν ὑπάγῃ ὀλότελα οὔτε εἰς τὴν Ῥόδον, οὔτε εἰς ἐκεῖνο τὸ κρατημένον κονάκι, ἐπειδὴ ἐκεῖ συχνάζωντας, καὶ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σατανικὸν σπῆτι συναναστρεφόμενος, τί ἄλλο ἦτον ἀκόλουθον νὰ πάθῃ παρά ἐκεῖνο, ὅπου λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, ὅτι «φθειρούσιν ἤθη χρηστά ὀμιλίας κακαί». Ὁ γὰρ Ἡγεμὼν βλέπωντας τὸν νέον προκομμένον καὶ ἐξυπνον, ἔβαλε τὴν σπουδὴν του ὅλην ὁ μί-

ρός, διὰ νὰ διαστρέψῃ τὴν γνώμην του καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν· ὅθεν μὲ διαφοροὺς καλαχείας, καὶ μὲ πολλὰ δωρήματα, ἔπεισε τέλος πάντων τὸν ἀπαλὸν νέον, καὶ ἠρνήθη φεῦ! τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀληθῆ πίστιν, καὶ ἐδέχθη τὴν πλανημένην θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ ἐτζη εὐρίσκατο εἰς τὴν πλάνην ταύτην χρόνους τρεῖς ὑπηρετῶν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ δόξης καὶ τιμῆς πολλῆς κοντὰ εἰς αὐτὸν ἀξιούμενος. Ὡ συμφορὰ μεγάλη, ὅπου κινεῖ εἰς δάκρυα κάθε ὀφθαλμόν! ὦ πτώμα ἐλεεινόν, ὅπου προξενεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν λύπην ἀνείκαστον!

Ἀλλ' ὅμως φαίνεται Ἀδελφοί, πῶς ὁ νέος οὗτος ἔλαχε ψυχῆς ἀγαθῆς· ὅθεν καὶ δὲν ἐστάθη ἀναισθητος, καθὼς ἄλλοι, εἰς τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπραξε· δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους εἰς τὸ πτώμα ὅπου ἔπαθεν, ἀλλ' ἄρχισε παρευθὺς νὰ ἐλέγχηται ἀπὸ τὴν συνείδησιν ἀκατάπαυστα, ἄρχισε νὰ λυπῆται, νὰ ἀναστενάξῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῆ, διὰ τὸ μέγα κακὸν ὅπου ἔπαθεν· ὅθεν καὶ ὅσα ἀργύρια τοῦ ἐτύχαιναν, ὅλα τὰ διαμοίραζε καλῶς ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἠγάπα περισσότερο τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐτίμα τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, τόσον πῦρ τῆς θείας ἀγάπης ἀναφεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ὅπου ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῆ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ τὴν Πίστιν, ὅπου ἀρνήθη ἔμπροσθεν τοῦ ἰδίου αὐθέντη τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ βέβαια πρὸ πολλῶν χρόνων ὁ Κωνσταντῖνος ἤθελε λάβῃ τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἂν ὁ πνευματικὸς του Πατήρ δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ταύτην· διότι ἀφ' οὗ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἐξωμολογήθη ἐκ βάθους καρδίας εἰς ἓνα Πνευματικὸν πάσας τὰς ἀμαρτίας του, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀπόφασιν ὅπου εἶχε διὰ νὰ παρρησιασθῆ, ὁ Πνευματικὸς φοβηθεὶς τὴν νεαρὰν καὶ τρυφερὰν ἡλικίαν του, μήπως δειλιάσῃ τοῦ Μαρτυρίου τὰ βάσανα καὶ ἀρνήθῃ ἐκ δευτέρου τὸν Χριστόν, ἄφες, τοῦ εἶπεν, ὦ τέκνον μου, ἄφες τώρα τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, φύγε κατὰ τὸ παρόν, πῆγαινε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀφ' οὗ ἔλθῃς εἰς ἀνδρικήν καὶ μεγαλητέραν ἡλικίαν, τότε, σὺν Θεῷ, ὅχι μόνον ἔμπορεῖς νὰ τελειώσῃς τὸν σκοπὸν σου τοῦτον, καὶ τὴν ἀπό-

φασιν, ἀλλὰ καὶ μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν δύνασαι νὰ ὑπομείνης τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου.

Εἰς ταῦτα τὰ λόγια τοῦ Πνευματικοῦ ὑπακούσας ὁ τῆς ὑπακοῆς υἱὸς Κωνσταντῖνος, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀφίνωντας κάθε δόξαν, καὶ τιμὴν, καὶ σωματικὴν ἀνάπαυσιν, καὶ κυβέρνησιν, ὅπου εἶχε κοντὰ εἰς τὸν αὐθέντην του, καὶ ὡς σκύβαλα καὶ καπνὸν λογισάμενος κάθε ἡδονὴν τοῦ κόσμου καὶ ματαιότητα, ἐμβῆκεν εἰς ἓνα καράβι καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Κρίμι, καὶ ἐκεῖ διέτριψε χρόνους τρεῖς, Χριστιανὸς εἰς τὸ φανερόν, καὶ ὢν καὶ παρὰ πᾶσι γινωσκόμενος, καὶ πολιτείαν διάγων ἐνάρετον καὶ χριστιανικὴν. Ἐπειτα ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Κρίμι ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Παναγιωτάτου Κυρίου Γρηγορίου. Ἐκεῖ διατρίβωντας ζητεῖ θερμῶς, διὰ νὰ εὕρῃ ἔμπειρον πνευματικὸν πρὸς θεραπείαν τῆς πεπληρωμένης ψυχῆς του, καὶ κατὰ τὸν πόθον του τὸν εὕρισκει εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Εἰς τοῦτον λοιπὸν προσελθὼν ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ θερμῆς κατανύξεως, ἐξομολογεῖται ὅλας τὰς ἁμαρτίας του, καὶ μάλιστα τὴν πρὸς Χριστὸν ἀρνήσιν του, καὶ τοὺς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του λογισμοὺς, καὶ κλαίωντας πικρῶς διὰ τὴν συμφορὰν του, ζητεῖ διόρθωσιν ὁ δὲ Πνευματικὸς παρουσιάζει αὐτὸν εἰς τὸν ρηθέντα Παναγιώτατον, ὅστις ἰδὼν καὶ μαθὼν πάντα τὰ κατ' αὐτόν, ἐχάρη μὲν διὰ τὴν καλὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπολωλότος, ἐλυπήθη δὲ διὰ τί δὲν ἐγνώριζε διὰ συμφέρον καὶ νὰ τελειώσῃ τὸν πόθον του ὅθεν νουθετῶντας αὐτὸν πατρικῶς νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, διὰ νὰ ἀρματωθῇ μὲ τὰς εὐχὰς τῶν ἐκεῖτε Ὁσίων Πατέρων, καὶ ἐτζῆ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀντιπалаίσῃ, καὶ νὰ νικήσῃ τὸν αὐτὸν νικήσαντα πρῶην διάβολον.

Απελθὼν λοιπὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐκεῖ διέτριψε πέντε μῆνας καὶ ἐπέκεινα, ὑπηρετῶν εἰς τὸ Ἀρχονταλίκιον μὲ κάθε προθυμίαν, ὑπακούωντας καὶ εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ Ὁσίους Πατέρας, ἐξομολογούμενος συνεχῶς τόσον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ

πνευματικὸς Πατέρας, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐν τῇ σκῆτι τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐνασκούμενον καὶ κοινὸν τοῦ ὄρους Πνευματικὸν πατᾶ κύρ Σέργιον. Πρὸ δὲ πάντων ἐπρόσφερε διάπυρον εὐλάβειαν εἰς τὴν ἐκεῖσε Ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς ἡμῶν Θεοτόκου τὴν καλουμένην Πορταίτισσαν εἰς ταύτην γὰρ συνεχῶς προσερχόμενος ὁ αἰδιμὸς, ἐκ βαθέων ψυχῆς προσήχετο, δεόμενος τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς μεγαλειότητος, νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θερμὴν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του, καὶ νὰ ὑπομείνῃ ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ τῆς, τὸ πρὸ πολλοῦ μελετώμενον ὑπ' αὐταῦ καὶ ποθούμενον Μαρτύριον διὰ τί ἀφ' οὗ ἠρνήθη τὸν Χριστόν, δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ ἀμμίαν εἰρήνην εἰς τὴν συνείδησίν του, κατ' ἐκεῖνο ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἄλλα τοῦ ἐφαίνετο πάντοτε πῶς ἀκούει νοερῶς μὲ τὰ ὦτα τῆς καρδίας του, ἐκεῖνον τὸν φοβερόν λόγον ὅπου εἶπε περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων ὁ Κύριος, ἤγουν τὸ «ὅς τις μὲ ἀρνήσῃται ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Οὗτος ὁ λογισμὸς ἐντετυπωμένος εἰς τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς του, κατέτρωγεν αὐτὸν ὡσάν σκώληξ, καὶ τὸν ἐτυραννοῦσεν ὡσάν ἓνας δῆμιος, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμαχὸν δύναμιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ τὴν χάριν αὐτῆς περιφραχθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀναφεν ὅλος ἀπὸ τὸν πόθον εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ πλέον νὰ ὑπομείνῃ δὲν ἐδύνατο ἄλλα καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἐμποδίζετο ἀπὸ τοὺς Πνευματικὸς καὶ τοὺς Πατέρας τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, λέγοντας ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ χωρὶς Μαρτύριον, αὐτὸς ὅμως ὑπὸ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης καταφλεγόμενος, ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτούς ὅπου ἀρνήθηκα τὸν Χριστόν μου, ἐκεῖ πάλιν ἔχω νὰ τὸν ὁμολογήσω ὅθεν παραλαβὼν τὰς εὐχὰς τῶν Πατέρων, ὡς ἄρματα πνευματικά, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ὄρος, καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ρόδον.

Εκεῖσε φθάνωντας, ἐπῆγεν εἰς ἓνα Πνευματικὸν καὶ ἐξομολογήθη, φανερώσας εἰς αὐτόν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ παρρησιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὁ δὲ πνευματικὸς, φοβούμενος τὸ ἀδῆλον τῆς ἐχθάσεως, ἐσυμβούλευεν αὐτὸν λέγων τέκνον μου, ὁ καιρὸς εἶναι ἀκατάστατος,

καὶ αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί· ὅθεν λείψαι ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον κίνημα καὶ σκοπόν, καὶ πήγαινε πάλιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ δέχεται τὴν μετάνοιάν σου, καθὼς ὑπεσχέθη μόνος του ὁ ἀψευδέστατος λέγων· «οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.» Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἔνθους ἐραστής Κωνσταντῖνος, οὔτε ἀχρόασιν ἐδίδεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πνευματικοῦ, ὧντας ὅλος δι' ὅλου προσηλωμένος εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν του· καὶ ὅσω μᾶλλον οἱ ἄλλοι τὸν ἐμπόδιζαν ἀπὸ τοῦ Μαρτύριον, τόσον περισσότερον αὐξανεν εἰς τὸν πόθον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ὅσον ἐκεῖνοι ἐζήτουν νὰ σβέσουν τὴν φλόγα τῆς καρδίας του μετὰ τὰ λόγια τους, τόσον ἡ φλόγα ἀναπτε περισσότερον. Καὶ λοιπὸν ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῆ, ἔκαμε προσευχὴν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν μετὰ κατανύξεως, λέγωντας. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, »σὺ ὅπου ἐκαταδέχθης νὰ κατεβῆς ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ νὰ »φορέσῃς σάρκα ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, νὰ λάβῃς ἐμπτυ»σμούς, κολαφισμούς, ἐμπαιγμούς, καὶ μαστιγὰς καὶ τελευ»ταῖον θάνατον σταυρικόν, διὰ νὰ σώσῃς τὸ γένος τῶν ἀνθρώ»πων ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τοῦ διαβόλου. Αὐτὸς βοήθησόν »μοι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ ἐνδυναμώσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν »καὶ ἀνάξιον δούλόν σου, διὰ νὰ σε ὁμολογήσω παρρησία, ὅτι »σὺ εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀληθινός, καὶ σὺ ἐποίησας τὸν οὐρα»νον καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα τὰ ὀρατὰ καὶ ἀό»ρατα κτίσματα, εἶσαι Βασιλεὺς τῶν αἰώνων γλυκύτατε Ἰη»σοῦ Χριστέ, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ δός μου δύ»ναμιν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρὸν ὅπου μὲ ἐνίκησε, καὶ νὰ κατα»πατήσω ὅλους τοὺς ὑπηρέτας του, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ »Ἁγίου σου Ὀνόματος».

Ταῦτα εἰπὼν, παρευθὺς τρέχει ὡσάν πρόβατον εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ζητῆ τινὰς, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐτόκλητος πηγαίνει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ φανερόνεται εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν ἐρωτοῦν παντελῶς διὰ λόγου του καὶ εὐρίσκεται ἔμπροσθεν εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν τὸν ἐζήτουν, ὡς λέγει ὁ Ἡσαίας· «ἐμφανὴς ἐγενήθη τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσι, εὐρέθη τὸν ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι· καὶ ἐτίθη παρρησιάζεται ἐμ-

προσθεν τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ρόδου Χασάν Καπετάνου ἐπονομαζομένου, τοῦ πρώην ἐδικουτοῦ αὐθέντου, καὶ λέγει· χαίροις ἐξ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου αὐθέντα. Ὁ Ἡγεμὼν ἀποκρίνεται· ποῖος δούλός μου εἶσαι ἐσὺ; Ὁ δὲ Μάρτυς μετὰ μεγάλην παρρησίαν τοῦ ἀνταποκρίνεται· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος ὅπου ἐσὺ με παρεκίνησας νὰ ἀρνηθῶ τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ νὰ πιστεύσω τὸν Προφήτην σου Μωάμεθ. Ὁ Ἡγεμὼν τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν σε γνωρίζω ποῖος εἶσαι· ἐπειδὴ σὺ εἶσαι καλόγηρος (ἦτον γὰρ φορεμένος ὁ Ἅγιος ῥάσον μαῦρον ἀγιορείτικον, καὶ σκοῦφον, καὶ ἐφαίνετο ὡσάν καλόγηρος), καὶ ἂν εἶσαι ἐδικός μας, διατί ἐφόρεσες αὐτὸ τὸ μαῦρον φόρεμα, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι τῆς θρησκείας μας; ὁ ἐδικός μας νόμος γράφει νὰ φοροῦμεν ἄσπρα φορέματα καὶ λαμπρά, διὰ νὰ εἴμεθα χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. Εὐγαλε λοιπὸν αὐτὰ τὰ μαῦρα καὶ καταφρονημένα ροῦχα ὅπου φορεῖς, καὶ ἐγὼ νὰ σε φορέσω ἄσπρα καὶ λαμπρὰ φορέματα, διὰ νὰ χαίρῃσαι τὸν κόσμον, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄσπρα ὅσα χρειάζεσαι, διὰ νὰ εὐφραίνῃσαι μετὰ ἐμένα, καὶ διὰ νὰ σε βλέπουν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ σε φοβοῦνται, νὰ σε προσκυνοῦν. Πρὸς ταῦτα ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Κωνσταντῖνος ἀνταπεκρίνετο· ἔλα καὶ ἐσὺ αὐθέντα νὰ πιστεύσῃς καὶ νὰ ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸν πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διὰ νὰ σε φωτίσῃ νὰ ἰδῆς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· ἐπειδὴ καὶ τώρα εἶσαι τυφλὸς καὶ σκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἂν αὐτὸν ὁμολογήσῃς διὰ Θεὸν ἀληθινόν, βέβαια ἔχεις νὰ ἀξιωθῆς καὶ τῆς οὐρανόου Βασιλείας του, καὶ νὰ ἰδῆς ὀφθαλμοφανῶς τὰ ἀνεκλάλητα καλὰ τοῦ Παραδείσου, καὶ νὰ χαίρῃσαι καὶ νὰ εὐφραίνῃσαι εἰς αὐτὸν μετὰ ὅλους τοὺς Ἁγγέλους, καὶ Ἁγίους. Λέγει τον ὁ ἀσεβὴς, ποῖος σὲ ἔμαθεν αὐτὰς τὰς φλυαρίας Χασάνη; ἐγὼ σὲ ἔκαμα υἱόν μου, διὰ νὰ σὲ ὑπανδρεύσω, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν κληρονομίαν, καὶ ἐσὺ ἐκαταφρόνησας τόσα ἀγαθὰ καὶ ἐφόρεσες μαῦρα; Βλέπων δὲ τὸν Ἡγεμόνα παραχθέντα, ὁ παραστεχόμενος κοντὰ εἰς αὐτὸν Ἀγαρηνὸς ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ ἐκτύπη τὸν Μάρτυρα· ἀλλ' ὁ Ἡγεμὼν ἐμπόδισεν αὐτὸν, ἐπρόστάζε δε μόνον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐτίθη αὐτὸς ἀνεχώρησε κατηφῆς, καὶ λυπημένος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ χαρέμι του, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε

τρεις ημέρας ολοκλήρους χωρίς να εύγη έξω όλότελα από τό καχόν του.

Μετά δέ τās τρεις ημέρας έξελθών, και όλος πνέων πύρ και Μμανίαν κατά του Μάρτυρος, εκάθησεν επί του βήματος, και είπεν· φέρετε εδώ εκείνον τόν μιαρόν όπου προχθές μās είπε τόσα λόγια. Παραστάντος δέ του Μάρτυρος, λέγε μοι, ώ πάντολμε, τόν ήρώτα ό ήγεμών, λέγε μοι τί ήσαν τὰ λόγια εκείνα όπου προχθές απετόλμησες να είπης έναντίον μου; 'Ο δέ του Χριστου Μάρτυς χωρίς να δειλιάση όλότελα, αλλά θαρρετά ώσάν λεοντάρι, απεκρίθη λέγων· έγώ σε είπα να πιστεύσης εις τόν Χριστόν, ότι είναι Θεός αληθινός, διατι ή έδική σας πίστις είναι βδελυρά, μιαρά, και ψεύτικη, έπειδή πιστεύετε ένα ψεύστην, όπου εις τόν κόσμον δέν έδειξε κανένα θαύμα, ούτε σās έδίδαξε κάμμίαν αλήθειαν, και κανένα καλόν, αλλά μόνον σās έδίδαξε μυθολογίας, και σās παραγγέλλει να κάμνετε πορνείας, άρσενοκοιτίας, και άλλας κακίας· και έσεις ως τυφλοί τόν πιστεύετε ως Προφήτην, και δια τούτο έχετε να υπάγετε με αυτόν εις τήν αιώνιον κόλασιν, και εις τό πύρ τό έξώτερον, δια να κατακαίεσθε παντοτινά μαζή με τούς αδελφούς σας Δάιμονας· μόνον έλα να γένης Χριστιανός, δια να χαιρέσαι αιώνια με τόν Χριστόν εις τόν Παράδεισον. Εύγε τής έλευθεροστομίας σου, γενναΐε του Κυρίου αγωνιστά! εύγε τής σής μεγαλοφυχίας, τής εύσης ουρανίων επαίνων αξίας! Κατά αλήθειαν 'Αδελφοί έπληρώθη εις τούτον τόν 'Αγιον, εκείνο όπου γράφει ό σοφός Σολωμών εις τās Παροιμίας τό «Δίκαιος ως λέων πέποιθε» και τό του Προφήτου Δαβίδ· «ελάλουν εν τοίς μαρτυρίοις σου έναντίον βασιλέων, και ουκ ήσχυνόμην.»

Ταυτα λοιπόν τὰ λόγια ως ήκουσεν ό τής άσεβείας προστάτης, ήλλοιώθη όλος από τόν θυμόν, και μη δυνάμενος πλέον να υποφέρη τήν τόσην παρησίαν και τόλμην του Μάρτυρος, δείρετε, έφώναζεν εις τούς στρατιωτάς του, δείρετε αλύπητα αυτόν τόν τολμηρόν, και αδιάντροπον, ανασπάσετε τās τρίχας τής κεφαλής του, ξεσχίσατε τās σάρκας του με τούς όνυχας, και τὰ σιαγόνιά του συντρίψατε με τās πέτρες, δια να έξεύρη να όμιλή προς τούς 'Ηγεμόνας. Ταυτα εκείνου ειπόντος, εύθως οι στρατιώται ώρμησαν έναντίον εις τό άρνίον του Χρι-

στου Κωνσταντίνου, ώσάν λύκοι αίμοβόροι και άγριοι· και άλλοι μεν τόν έδερναν, άλλοι δέ έξέσχίζαν τās σάρκας του, και οι μεν άνέσπουν τās τρίχας τής κεφαλής του, οι δέ έσυρνον αυτόν από τὰ ποδάρια, και από τὰ χέρια επάνω εις τās πέτρες, και εις τό έδαφος τής γής· πλήθος γάρ όντες άτακτον, και εις τήν κακίαν φύσει όρμητικόν, όταν και τήν άδειαν έλαβον, άς στοχασθη πλέον κάθε ένας τί δέν έπραζαν, και τί πληγάς δέν έπροξένησαν εις τόν του Χριστου 'Αθλητήν· τούτο μεν, δια να χορτάσουν τήν έμφυτόν τους κακίαν, τούτο δέ και δια να ευχαριστήσουν τήν θυριώδη γνώμην του 'Ηγεμόνος των· πολλοί δέ από αυτούς, έπτυνον αναισχύντως και εις τό πρόσωπον του Μάρτυρος, έμπαίζοντες αυτόν και λέγοντες· άς έλθη τώρα ό Χριστός σου να σε έλευθερώση από τās χειράς μας. Και ούτω μεν οι τής πλάνης υπηρέται εκάμναν και έλεγαν, αξία τής έδικής των μανίας και αγριότητος, ό δέ του Χριστου γενναιοτάτος 'Αθλητής, τοιαυτα και τσαυτα πάσχων υπό των παρανόμων, ανεξικάκως και μεγαλοφύχως υπέμεινε· τούτο και μόνον κράζων, τό του εύγνώμονος ληστου λόγιον· «μνήσθητί μου Κύριε εν τή Βασιλεία σου.» Τελευταίον δέ, μισαποθαμένος ώντας από τās παιδείας ό 'Αθλητής του Χριστου, ρίπτεται εις τήν φυλακήν υπό των δημίων, δεδεμένος με βαρείας αλύσεις από τούς πόδας και από τόν τλαιμόν, έως εις δευτέραν έξέτασιν.

Τή δέ επαύριον καθίσας ό ήγεμών επί του Βήματος, προστάζει να φέρουν τόν Μάρτυρα, δια να δοκιμάση ίσως δυνηθή να τόν γυρίση εις τήν άσεβειαν με κολακείας και πανουργείματα· και όταν έπαρταθή έμπροσθεν του ό Μάρτυς του Χριστου, λέγει προς αυτόν· έμειτανόησες από τās χθεσινάς φυλαρίας Χασάνη; 'Αποκρίνεται ό Μάρτυς· έγώ δέν είμαι Χασάνης, αλλά είμαι Χριστιανός Κωνσταντίνος τό όνομά μου, και δέν λαλώ φυλαρίας, αλλά πιστεύω και όμολογώ Πατέρα, Υιόν και 'Αγιον Πνεύμα, τρία Πρόσωπα, και ένα Θεόν αληθινόν. Τούτον Προσκυνώ, τούτον δοξάζω· τήν δέ θρησκείαν σας αναθεματίζω. Τότε ό άσεβής 'Ηγεμών προστάζει να τόν δείρουν δυνατά· όθεν του έδωκαν πεντακοσίους ραβδισμούς εις τήν ράχην, και πεντακοσίους εις τούς πόδας, τόσον όπου έπεσαν όλα τὰ όνύχια των ποδών του· τό δέ αίμα έτρεχε πο-

ταμηδόν από όλον τὸ μαρτυρικόν του σώμα, ὥστε ἐκοκκίνισεν ὅλον τὸ ἐκεῖ τῆς γῆς ἔδαφος. Ὁ δὲ γενναοῖς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ὑπέμεινεν ἀνδρείως τοὺς πόνους, κράζων μόνον τὸ «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου». Οἱ δὲ στρατιῶται νομίσαντες ὅτι ἀπέθανε, τὸν ἐσήκωσαν ἀναίσθητον, καὶ τὸν ἔρριψαν ὡσάν ἓνα φόρτον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν.

Εκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενος, καὶ τὰ λοιθοῖα πνέων, θείας ἀντιλήψεως καὶ ἐπισκοπῆς ἤξιώθη ὁ τρισμακάριστος, διότι ὁ Δεσπότης Χριστὸς, βλέπων τὸν ἐδικόν του Ἀθλητὴν πάσχοντα διὰ τὴν ἀγάπην του, καὶ εἰς τὸν θάνατον κινδυνεύοντα, παρέστη εἰς αὐτὸν, καὶ διὰ τῆς θείας του χάριτος καὶ δυνάμεως, ἰάτρευσε ὅλας τὰς πληγὰς τοῦ σώματός του, ἀπεκατέστησε σώους τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν του, καὶ τὸν ἔκαμε ὅλον ὑγιῆ ὡς Ἴατρος ψυχῶν καὶ σωμάτων· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ θάρρος καὶ χαρὰν εἰς τὴν μακαρίαν του ψυχὴν ἐνέσταξε. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, κατὰ πρόσταξιν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐλθόντες οἱ ὑπηρέται νὰ ἐκβάλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, ὦ τοῦ θαύματος! εὗρον αὐτὸν ὅλον ὑγιῆ, χωρὶς νὰ ἔχη κανένα σημάδι τῶν προτέρων πληγῶν, οὔτε εἰς τοὺς πόδας, οὔτε εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν τοῦτον ἰδὼν, σοῦ ἤρεσε, τοῦ λέγει, Χασάνη αὐτὸ ὁποῦ ἔκαμα; ἔλα πὸ γληγορότερον, καὶ ὁμολόγησαι ὅτι ἡ πίστις μας εἶναι ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας μεγαλητέρα, διὰ νὰ σοῦ χαρίσω καὶ ὅσα πρότερον σοῦ ἔταξα. Τότε ὁ ἀνδρείοτατος Κωνσταντῖνος εἶπε πρὸς αὐτόν, ἄκουσον ὦ Ἡγεμὼν νὰ σοῦ ὁμιλήσω, καὶ νὰ σοῦ φανερῶσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἡξεύρεις πολλὰ καλὰ, ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκαταπλήγωσες ὅλον μου τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς μάλιστα, εὐγάλες ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ραβδισμοὺς ὅλα τὰ ὄνυχια τῶν ποδῶν μου, μὲ ἔρριψες μισαποθαμένον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τώρα ποῦ εἶναι ἡ πληγαῖς ἐκεῖναι; ποῦ εἶναι οἱ ξεριζωθέντες ὄνυχες; βλέπε ἔμεινε σημάδι τῶν πληγῶν; ἰδὲ, λείπει κανένας μου ὄνυχας; Ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς, μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μὲ ἰάτρευσε ἀπὸ τὰς πληγὰς, καὶ τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν μου σώους ἀποκατέστησεν, ὡς Θεὸς ἀληθινὸς ὁποῦ εἶναι. Αὐτὸν λοιπὸν προσκυνῶ, ὁποῦ εἶναι ἰατρὸς πάνσοφος καὶ ὁποῖος τὸν ἀκολου-

θεῖ, καὶ πιστεύει εἰς τὰ λόγια του γίνεται ὁμοίος του, καὶ θέλει κληρονομήσει μαζῆ με αὐτὸν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Τὸ λοιπὸν, παρακαλῶ σε ὦ Ἡγεμὼν, ἀνοιξον τὰ ὀμμάτια τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἔλα νὰ προσκυνήσης καὶ ἐσὺ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ἐπροσκυνούσαν καὶ οἱ ἐδικοί σου γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἕως τώρα εἶναι Χριστιανοί. Τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Μάρτυς, ἐπειδὴ ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸς τῆς Ρόδου κατάγεται ἀπὸ Ἰβυρίτας ἤγγουν γκιουρτζίδες, καὶ σκλαβωθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἄφηκε τὴν πατρικὴν του πίστιν τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν.

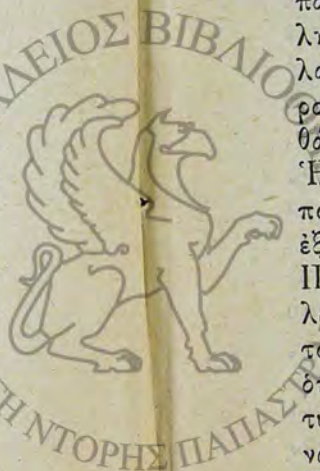
Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, καὶ μάλιστα ὅτι οἱ γονεῖς του εἶναι Χριστιανοί, ἔλαβε μεγάλην ἐντροπὴν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἀγαρηνοὺς, ὁποῦ ἦσαν παρόντες καὶ ἤκουον ὅθεν προστάζει νὰ βάλουν πάλιν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ σφαλίσουν τοὺς πόδας του εἰς τὸ λεγόμενον Τουμπροῦκι. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν ὀδυνηρὰν θάσανον ἐπέρασαν ὁ Μάρτυς ὀλοκλήρευς ἡμέρας καὶ νύκτας, πρὸς μόνον τὸν δυνάμενον σώζειν ἐκ θανάτου Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀποβλέπων, καὶ προσευχόμενος. Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἠκολούθησε καὶ ἐφυλάκωσεν εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν ἔξ Χριστιανῶν, καὶ δύο Ἰερεῖς ἀπὸ τὸ χωρίον Σωρόνη, ὁμοίως καὶ τέσσαρες Τούρκους. Λοιπὸν εἰς μίαν νύκτα, θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ δοξάσῃ τὸν Μάρτυρά του, τὸν αὐτὸν προδοξάσαντα διὰ τοῦ Μαρτυρίου, τί ἐθαυματούργησε; Μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθύτατον σκότος τῆς νυκτός, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτικοῦ, φῶς μέγα ἔλαμψεν εἰς ὅλην τὴν φυλακὴν· καὶ ὦ τῆς πολλῆς περὶ τὸν σὸν Μάρτυρα συγκαταβάσεως καὶ ἀγαπητικῆς διαθέσεώς σου φιλανθρωπότατε Δέσποτα! ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ θαυμαστήν ἐνέργειαν τοῦ θείου ἐκεῖνου καὶ οὐρανοῦ φωτός, ἐλύθη παρευθὺς ὁ γενναῖος Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλυσίδας, ἐλευθερώθηκαν οἱ πόδες του ἀπὸ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, καὶ εὐρέθη ἰστάμενος κατὰ ἀνατολάς, καὶ προσευχόμενος. Τοῦτου τοῦ θείου φωτός, καὶ γλυκυτάτου τὴν θεωρίαν, ἰδόντες μὲν οἱ ἐκεῖσε εὐρισκόμενοι δύο Ἰερεῖς, καὶ ἔξ λαϊκοί, ἐσηκώθησαν παρευθὺς καὶ ἐπροσκύνησαν· οἱ δὲ τέσσαρες Τούρκοι ἐφώναξαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀράβων, τὴν

φωνήν· ἀλάχ, ἀλάχ! Φήμη δὲ διεδόθη εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἡγεμόνος τοὺς φυλάττοντας τὴν Πόλιν, ὅτι ἔπεσε φω-
τία εἰς τὴν φυλακὴν· ὅθεν ἔτρεξαν παρευθὺς νὰ ἰδοῦν, καὶ
ἐμβαίνοντες εἰς τὴν φυλακὴν, βλέπουν τὸν Μάρτυρα, ὁποῦ
ἐστέκετο ἔξω ἀπὸ τὸ Τουμπροῦκι, λυτὸς ἀπὸ τὰ δεσμά καὶ ἐ-
λεύθερος, καὶ λέγουν εἰς τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Τούρκους
τε καὶ Χριστιανοὺς, ποῖος ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦτον τὸν
κακὸν ἄνθρωπον; Ἀπεκρίθησαν οἱ Τούρκοι· ἡμεῖς ὅλοι ἐκοι-
μόμεστέν αὐτὴν τὴν νύκτα, καὶ κατὰ τὸ μεσονυκτικὸν εἶδαμεν
ἓνα φῶς μέγαλον, ὁποῦ ἔλαμψε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ
αὐτὸν τὸν καλόγηρον εἶδαμεν ὁποῦ ἐπροσκύνει· ὅθεν ἀπὸ τὸν
θαυμασμόν μας ἐφωνάξαμεν τὸ, ἀλάχ, ἀλάχ. Τοῦτο εἶδαμεν,
καὶ τοῦτο μαρτυροῦμεν. Τότε οἱ στρατιῶται ἀνήγγειλαν ταῦ-
τα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπέτιμησε λέγων· σοὺς,
φυλαχθῆτε μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς τινὰ, διὰ τί εἶναι κρίμα, καὶ
ἐναντίον εἰς τὴν πίστιν μας. Ἐκραξε δὲ καὶ τοὺς Τούρκους,
καὶ τοὺς Χριστιανοὺς, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς
εἶπεν· ἴδετε; διὰ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ καλόγηρος ἀμαρτω-
λὸς, ἔρριψεν ὁ Θεὸς φωτίαν νὰ σὰς καύσῃ, καὶ προσέχετε κα-
λὰ νὰ μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς κανένα, καὶ ὕστερον σὰς ἀποθάνω ἀπὸ
τὸ ξύλον. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερον πλέον δὲν ἔφερον ὁ Ἡ-
γεμὼν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κριτήριον· ἐφοβήθη γὰρ ἀπὸ τὸ
θαῦμα, ὁποῦ ἠκολούθησε τοῦ οὐρανοῦ φωτός· μόνον ἐκεῖ μέ-
σα εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπαίδευον αὐτὸν ἀνελεήμονα οἱ ὑπηρε-
ται τῆς πλάνης.

Ακούσατε δὲ καὶ ἄλλο θαυμάσιον, εὐλογημένοι Χριστιανοί,
ὁποῦ ἐνήργησεν ὁ Θεὸς εἰς τιμὴν τοῦ Μάρτυρος. Ἐνας
Ἰμάμης τῶν Ἀγαρηνῶν, βάρβαρος εἰς τὸ ἦθος καὶ βαρβαρώ-
τερος εἰς τὴν γνώμην, ἐσῆκωσε τὸ μιᾶρόν του χερὴν διὰ νὰ ρα-
πίσῃ τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! πᾶ-
ρευθὺς ἡ θεία Δίκη δικαίως τὸν ἀδικὸν ἐτιμώρησε καὶ ἐγι-
νεν ὄλον του τὸ χερὶ κατάμαυρον· ὅθεν ὅλοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐγι-
ναν ἡμεροὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς, καὶ κανένας πλέον δὲν ἐτόλ-
μα νὰ πειράξῃ τὸν Μάρτυρα, βλέποντες πῶς ὁ Θεὸς τὸν ἀγα-
πᾶ καὶ ἐκδικεῖ ὄλους ἐκείνους, ὁποῦ ἠθέλαν τὸν ἐνοχλήσει.

Εμεινε λοιπὸν ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητῆς μέσα εἰς τὴν φυ-
λακὴν, πέντε σχεδὸν μῆνας ταλαιπωρούμενος ἀπὸ τὴν πεί-
ναν, θλιβόμενος ἀπὸ τὴν δίψαν, κακουχούμενος ἀπὸ τὰς ψῆ-
ρας, καὶ κατατυραννόμενος ἀπὸ τὰς ἄλλας κακοπαθείας, καὶ
στενοχωρίας, ὅσας συνειθίζει νὰ ἔχη μία φυλακὴ, καὶ φυλακὴ
καταδίκων ἀνθρώπων. Ἐνας μόνος εὐλογημένος Χριστιανὸς
εὐρέθη, ὁποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ εἰς κάθε δέκα ἡμέρας τοῦ
ἔφερε τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ ἐμεταλάμβανεν, ὑπὸ τῆς
ὁποίας ἐνδυναμούμενος καὶ παρηγορούμενος ὁ αἰδιδίμος, ἐλο-
γίαζε τὰς στενοχωρίας ὡς πλατυσμούς, τὰς θλίψεις ὡς ἀνα-
παύσεις, καὶ τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἐκατοῖκει ὡς φωτεινὸν
παλάτιον· διὰ τί αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ χαρὰν ἔχει ἡ Μετά-
ληψις τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν ἀξίως καὶ συνεχῶς
λαμβάνεται παρὰ ὀρθοδόξων. μεταβάλλει τὰ θλιβερὰ εἰς χα-
ροποιὰ νομίζει τὰς κακοπαθείας ὡς τρυφάς, καὶ τὸν φοβερόν
θάνατον λογίζεται ὡς ζωὴν. Ἡ αἰτία δὲ, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ
Ἡγεμὼν ἐκράτει τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τόσον
πολὺ διάστημα καιροῦ, ἦτον διὰ τί ἐφοβήθη τὴν δύναμιν καὶ
ἐξουσίαν ὁποῦ ἔχουν οἱ Ὑδριῶται κοντὰ εἰς τὴν βασιλικὴν
Πόρταν, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καπετὰν Πασάν τοῦ Ἀρχιπε-
λάγους ὅθεν καὶ ἐφοβεῖτο νὰ θανατώσῃ Ὑδριώτην. Διὰ
τοῦτο ἔγραψεν εἰς τὸν καπετὰν Γεώργιον τὸν Ὑδριώτην,
ὁποῦ τότε εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν τοῦ Μάρ-
τυρος ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν τοῦ θα-
νάτου του, ἕως οὗ νὰ λάβῃ παρ' ἐκείνου ἀπόκρισιν. Ὁ δὲ τοῦ
Χριστοῦ Ἀθλητῆς τοῦτο μαθὼν, γράφει ἀπὸ τὴν φυλακὴν
γράμματα πρὸς τὸν ρηθέντα καπετὰν Γεώργιον παρακαλῶν
αὐτὸν θερμῶς νὰ φυλαχθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ τὸν
ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ Μαρτύριον, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀποθά-
νῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλη-
τέρα χάρις, ὁποῦ ἡμπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ· τοῦτο εἶναι ἡ ὑπερ-
βολικὴ ἀγάπη, ὁποῦ ἔχει νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν συμπατριώτην του,
καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀνωτέρα εὐεργεσία, ὁποῦ δύναται νὰ τοῦ
προξενήσῃ. Ὡ θαυμαστοῦ ἔρωτος, ὁποῦ ἀναπτεν εἰς τὴν καρ-
δίαν σου γενναιότατε Κωνσταντίνε! Ὡ τοῦ ἀσθέντου πυρός
τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ὁποῦ κατέφλεγεν ὅλα σου τὰ ἐντόσθια!

Λαβών δὲ ὁ Καπετὰν Γεώργιος τὰ γράμματα τοῦ Μάρτυρος, καὶ μαθὼν ἀπὸ αὐτὰ τὸν πόθον τοῦ ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ νὰ μαρτυρήσῃ, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ρόδου, ὅτι ἡμεῖς ἓνα τοιοῦτον ἄνθρωπον, δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἤξεύρωμεν, καὶ ὅ,τι θέλεις κάμε αὐτόν. Τότε ὁ Ἡγεμὼν, λαβὼν τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, ἔβαλε βουλὴν διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν Μάρτυρα. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐκβαλὼν αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν ἐπρόσταξε νὰ σηκώσῃ πέτρας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ νὰ τὰς φέρῃ εἰς ἄλλο. Ὁ δὲ Μάρτυς, ἐπιθυμῶν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν Χριστὸν μίαν ὥραν ἀρχήτερα, ἐκαμώθη ὅτι ἔφευγε, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν Ἡγεμόνα εἰς θυμὸν, καὶ ἀκολούθως διὰ νὰ τὸν παροξύνῃ εἰς τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ δὲ παραστεκόμενος εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὄντας σκληρὸς καὶ χριστιανομάχος, ἔτρεξε καὶ ἐπίασε τὸν Μάρτυρα, καὶ ἐκβαλὼν τὴν μάχαιράν του ὁ ἀλιτήριος ἐκτύπα μανιωδῶς εἰς ὄλον τὸ σῶμά του, τόσον ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τῆς μαχαίρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ κοπτερόν, εἰς τρόπιν ὁποῦ κατέκοψε καὶ κατεπλήγωσε ὁ θηριόγγωμος τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο καὶ κατεπεπονημένον ἀπὸ τὰ πρότερα βάσανα σῶμα· καὶ ἐκεῖνος μὲν μὲ τὴν παιδείαν ταύτην εὐχαρίστησε τὸν θυμὸν του καὶ τὴν κακίαν του· ὁ δὲ Μάρτυς ἔχαιε καὶ εὐφραίνετο διὰ τὴν ἔπαθε τοῦτο ὑπὲρ τοῦ ἐρωμένου Θεοῦ του. Τέλος πάντων ἀποκαμῶν πλέον ὁ τῆς ἀσεβείας Ἡγεμὼν ἀπὸ τὸ νὰ πεδεύῃ τὸν Μάρτυρα, προστάζει νὰ ἐκβάλοιεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ παραστήσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Βήματος τὸν ἐρωτᾷ ταύτην τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἂν ἐμετανόησε, καὶ ἂν ἀρνήται τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος μετὰ τῆς ὁμοίας γενναιότητος, εἶπον σοι, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός, καὶ τὸν Χριστὸν μου δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὸν ἀρνηθῶ, καὶ εἰς υἴρια κομμάτια τὸ σῶμα μου κατακόψῃς. Λοιπὸν ὅ,τι θέλῃς κάμε εἰς ἐμὲ μίαν ὥραν πρότερον, διότι ὁ Κύριός μου μὲ προσμένει, μόνον μὴν ἀργοπορήσῃς, ἐπειδὴ ἐγὼ ἤξεύρω, ὅτι ἔκαμες κατ' ἐμοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν. Διότι πρὸ τριῶν ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, τοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος, ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως· καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἤξευρεν ὁ Ἅγιος, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς ἔκαμαν κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· ὅθεν τοῦτο

προγνωρίσας, κράζει τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ τοῦ λέγει· πῆγαινε ἀδελφε καὶ φέρε μου τὰ ἀχραντα Μυστήρια νὰ κοινωνήσω, ὅτι τῇ τετραδῇ μέλλουν οἱ ἀσεβεῖς νὰ μὲ θανατώσουν.

Οθεν καὶ κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἁγίου, ἔτζη ἐγένε· διὰ τί, ἀφ' οὗ ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἐρώτησεν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσουν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. Λοιπὸν ἀφ' οὗ ἡ τρίτη ἐπέρασε, καὶ ἐξημέρωνεν ἡ ἡμέρα τῆς τετραδῆς, εἰς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτός, ἐπνίξαν οἱ ἀλιτήριοι τὸν γενναῖον Κωνσταντῖνον, τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου Μηνός, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν ἡ Μακαρία του ψυχὴ εἰς χεῖρας Θεοῦ, διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ νὰ συνευφραίνεται μετὰ πάντων τῶν Μαρτύρων εἰς τὰ οὐράνια. Τὸ δὲ σῶμά του ἐπρόσταξεν ὁ Ἡγεμὼν καὶ τὸ ἔρριψαν ἔξω ἀνάμεσα τῶν ἐκεῖσε εὐρισκομένων ξύλων. Τὸ δὲ πρῶτ' ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς Χριστιανούς νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ θάψουν καθὼς ἤξεύρου, πρὸ τοῦ νὰ λάβουν οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι τὴν εἰδήσιν· Ἐτζη ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν, καὶ πέρνοντες τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Βαρούσιον. Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς ἐτέλεσε δι' αὐτοῦ πάμπολλα θαύματα, εἰς ὄλους ἐκεῖνους, ὁποῦ ἔπασχον ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ μάλιστα εἰς ἐκεῖνους, ὁποῦ ἔπασχον ἀπὸ θερμῆν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλοι ὅσοι μετὰ πίστεως ἐπλησίαζον εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Μάρτυρος, καὶ εἰς τὸν τάφον του, ἐλάμβανεν ὁ καθεὶς τὸ αἰτούμενον, καὶ τινὰς δὲν ἔμεινε παραπονεμένος.

Ακούσατε δὲ Ἄδελφοί μου ἓνα θαυμάσιον, ὁποῦ ἐτέλεσεν ὁ Κύριος μετὰ τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου. Οἱ δῆμιοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐπνίξαν τὸν Ἅγιον, ἦσαν δύο, ὁ ἓνας Τοῦρκος, καὶ ὁ ἄλλος Ἑβραῖος. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἡμέραν, ὁποῦ τὸν ἐθανάτωσαν, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Τοῦρκος δηλαδή, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, εὗρε τὴν παρὰ Κυρίου ἐκδίκησιν, διὰ τὴν ἀστροπελέχιον πεσοῦν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν κατέκαυσε, καὶ ἀγκαλὰ ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ του τέσσαρες Χριστιανοί, καὶ πέντε ἄλλοι Τοῦρκοι, μὲ ὄλον τοῦτο τὸ ἀστροπελέχι ἐκεῖνο, ὡσὰν νὰ εἶχε

λόγον και αίσθησιν, τοὺς μὲν ἄλλους ἄφηκεν ἀβλαβεῖς, ἐκείνον δὲ μόνον τὸν ὑπρέτην τοῦ φόνου τοῦ Ἁγίου δικαίως τὸν ἀδικὸν ἐθανάτωσεν· ὅθεν οἱ ἀνωτέρω ἄνθρωποι ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο, ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα καὶ τὸ ἑμαρτύρησαν.

Τοιαῦτα μὲν θαυμάσια ἐτέλεσεν ὁ πῶν θαυμασίων Θεὸς τόσον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαρτυρίου, ὅσον καὶ ἐν ἐντῷ τέλει, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, καθὼς τὸ ἤκούσατε. Τελειωθέντος οὖν τοῦ Μάρτυρος, ἡ καλὴ αὐτοῦ Μήτηρ, μαθοῦσα πῶς ὁ φίλτατος υἱὸς τῆς ἐδόξασε τὸν Θεόν, με τὴν χύσιν τοῦ αἵματός του, καὶ εἰς τὴν Ρόδον εἶναι τεθαμμένον τὸ μαρτυρικόν του σῶμα, ἔδραμεν ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπόλαυσίν του, καὶ νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τὸ θεῖον Λείψανον τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ ἀγαπητοῦ. Ἐπῆγε, καὶ διὰ συνεργείας καὶ προτροπῆς τοῦ προρρηθέντος Καπετὰν Γεωργίου, ἔλαβε τὸν ποθοῦμενον, καὶ ἔχει τοῦτον τῶρα ἡ πατρὶς αὐτοῦ Θησαυρὸν θεῶν χαρίτων ἀνέκλειπτον καὶ ἀδαπάνητον τοῖς πιστῶς εἰς αὐτὸν προστρέχουσι. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τάφου ἀνακομιδὴν τῶν θεῶν λειψάνων του, ἐτέλεσε καὶ τὰ ἀκόλουθα θαύματα.

Ενας Χριστιανὸς Ρόδιος, κτυπηθεὶς ἀπὸ φοβερὸν ἀστροπελέκιον, ἔχασε τὴν φωνὴν ὁμοῦ καὶ τὴν ἀκοήν, καὶ ἦτον ὁ δυστυχὴς κωφὸς καὶ ἀλαλος εἰς τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ὀλοκλήρων ἡμερῶν. Ἔστεκε δὲ εἰς τὸ μέσον ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, καὶ ἔξω ἑαυτοῦ, καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἐγγίσειεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὦ τοῦ θαύματος! ἐγινέν ὁ ἄνθρωπος ὑγιὴς, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὁμοίως καὶ ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος εἶχε δαιμόνιον φοβερὸν, ὥστε ὁποῦ τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους, ἔτρεχεν ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τοὺς κάμπους, καὶ ἐγύριζεν εἰς τὰ ὄρη καὶ βουνά, γυμνὸς, καὶ ἀνυπόδητος, καὶ εἰς τὸ σπῆτιον νὰ ἐμβῆ δὲν ἤθελεν, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ μὲ ἄνθρωπον· καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἐγγίσειεν εἰς αὐτὸν τὸ Ἅγιον Λείψανον τοῦ Νεομάρτυρος, ἔφυγε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐλευθερώθη ὁ ἄνθρωπος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ μία γυναῖκα πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, ἐπρόσπεσε μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας εἰς τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ παρευθὺς ἰατρεύθη.

Τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Οὕτως ἤθλησε καὶ ἠγωνίσθη καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου παρὰ Χριστοῦ. Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα θαύματα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογηθεὶς Θεὸς ἐνώπιον τῶν ἀσεβῶν, καθὼς τὰ ἑμαρτύρησαν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν μαρτυροῦσι, καὶ ἰδίαις ὑπογραφαῖς ἐβεβαίωσαν, καὶ βεβαιοῦσιν, οἱ ἰδόντες αὐτὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τους, καὶ ἀκούσαντες μὲ τὰ αὐτὰ τους. Ὁ πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἅγιος Ρόδου κύρ Ἀγάπιος, ὁ πανοσιώτατος Σύγγελος κύρ Νεόφυτος ὁ αἰδεσιμώτατος, Ἱερεὺς Παπαζαχαρίας· ὁ αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς πατᾶ Στέργιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Νικολάου καὶ Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τιμιώτατος πρωτομαίστρος κύρ Ἀντώνιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Χατζῆ Διάκος ὁ τιμιώτατος κύρ Ἰωάννης Γεωργίου, ὁ τιμιώτατος κύρ Βασίλης Θεοδώρου, καὶ οἱ ἕξ Χριστιανοὶ ἀπὸ χωρίον Σωρόνη, οἱ ὄντες ἐν τῇ φυλακῇ μετὰ τοῦ Ἁγίου. Τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, Ἀδελφοί, διατι ἔκεινος ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἔκαμε τότε θαύματα εἰς τοὺς παλαιούς Μάρτυρας, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνεργεῖ καὶ τῶρα ταῦτα εἰς τοὺτους· ἀψευδὴς γὰρ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Προφήτου Δαβὶδ, ὁποῦ λέγει· «θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ»· καὶ πάλιν· «τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.» μᾶλλον δὲ ἀψευδὴς καὶ ἀληθεστάτη εἶναι ἡ ὑπόσχεσις, ὁποῦ ἔδωκεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅτι θέλει μένη μὲ τοὺς Ἁγίους του εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα, καὶ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ἡμῖν ἵνα μένη μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ ὁποῖον ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος οὕτως ἐρμηνεύει· οὐ γὰρ οὕτως, φησί, πρόσκαιρος ἐστὶν ἡ αὐτοῦ παρουσία, «ὡς ἡ ἐμῆ, » ἀλλὰ ἄχρι τοῦ αἰῶνος διαρκέσει, καὶ οὐδὲ θανόντων ἡμῶν » ἀποστήσεται, ἀλλὰ συμπαραμενῆ καὶ ἐνδοξοτέρους ποιήσει, » καὶ πᾶσι δὲ τοῖς Ἁγίοις αἰεὶ σύνεστι, καὶ θανοῦσι μᾶλλον, » ὅσω καὶ σωματικῶν ὑψηλότεροι». Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τῷ Ἁγίον μένει πάντοτε μαζῇ μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ ζῶντας καὶ ἀποθανόντας καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς Λειψάνοις, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, τί θαυμα-

στὸν εἶναι ἀνίσως οἱ Ἅγιοι καὶ ζῶντες θαυματουργοῦσι, καὶ μετὰ θάνατον τὰ τούτων Λείψανα θαύματα ἐνεργοῦσι; τὰ θαύματα γὰρ ταῦτα δὲν τὰ ἐνεργοῦσιν οἱ Ἅγιοι κατὰ φύσιν, οὐδὲ καθὼς φιλοὶ ἄνθρωποι, ὄχι ἀλλ' ἡ Χάρις, ἡτοι ἡ ἁγιαστικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ εἰς τοὺς Ἁγίους εὐρισκομένη, τόσον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὅσον καὶ ἐν τοῖς Λειψάνοις τῶν αὐτῆ, λέγω, πάντοδύναμος οὔσα, ἐνεργεῖ τὰ ὑπὲρ φύσιν θαύματα, διὰ μέσου τῶν Ἁγίων, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν αὐτῶν.

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ δοκησισοφοὶ ἐκεῖνοι, ὅπου φλυαροῦν καὶ πλέγουν ὅτι ὅσοι ἀρνήθησαν τὸν Χριστὸν, αὐτοὶ καὶ ὁμολογήσουσιν πάλιν αὐτὸν, καὶ μυρίας βασάνους δοκιμάσουσιν, καὶ θάνατον λάβουσι μαρτυρικὸν, μόλις μὲν καὶ μετὰ βίας λαμβάνουσι τὴν συγχώρησιν τῆς ἀρνήσεώς τους· ἀλλὰ νὰ γένουσι Ἅγιοι Μάρτυρες, εἶναι τῶν ἀδυνάτων· πλὴν ἄς μάθουν οὗτοι, ὅτι τὸ φρόνημα τοῦτο, ὅπου αὐτοὶ ἔχουν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων, εἶναι ἐσφαλμένον, καὶ ἀσυλλόγιστον, καὶ ὁ λόγος οὗτος ὅπου αὐτοὶ λέγουσιν, εἶναι ψευδής, πεπλανημένος, καὶ ἀλαλός· διὰ τί πῶς οἱ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν, εἶτα πάλιν ὁμολογήσαντες αὐτὸν, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην βασανισθέντες καὶ ἀποθανόντες, γίνονται Ἅγιοι; Τοῦτο δεικνύεται ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ πρώτου ἀρνησιχρίστου Πέτρου, ὅς τις, καθὼς εἶναι γνωστὸν, ἀφ' οὗ τὸν ἠρνήθη τρεῖς φοραῖς μετὰ ἀναθεματίσματα καὶ ὄρκους, ὕστερον ἀκούωντας τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, μετημελήθη καὶ πικρῶς ἐκλαυσε· ὅθεν καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, κάνωντας τὴν τρίτην ὁμολογίαν, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν· ἀλλ' ὄχι μόνον τὴν συγχώρησιν ἔλαβε, καθὼς αὐτοὶ τὸ θέλουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροστέθη ἀκόμη καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀποστολικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ Πέτρος εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν ἀρνησιχρίστων, καὶ ἂν ἐκεῖνος, μόνον διὰ τί ἐκλαυσε πικρῶς, ἔλαβε πάλιν τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, πῶς δὲν ἀξιούνται μαρτυρικῆς τιμῆς παρὰ τοῦ ἀφιλοπροσώπου Χριστοῦ, τοῦτοι ὅπου ἀποθνήσκουν ὑπὲρ αὐτοῦ; Ἄκουσον καὶ τὸν Ἱεροκλήμεντα τὸν Στρωμ. ὅς τις λέγει, ὅτι τὸ Μαρτύριον εἶναι «ἀποκαθάρσις ἁμαρτίας μετὰ δόξης, ἀποκαθάρσις ἁμαρτιῶν»· διὰ τί τὸ Μαρτύριον εἶναι Βάπτισμα ἔσχατον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· ἀλλ' ὄχι μόνον τὰς ἁμαρτίας καθαρίζει,

φησὶν, ἀλλὰ καὶ δόξαν προστίθησιν ἀποκαθάρσις ἁμαρτιῶν μετὰ δόξης». Δεύτερον λέγομεν, ὅτι οἱ μισομάρτυρες οὔτοι κατὰ ἀλήθειαν εἶναι τυφλοὶ καὶ κωφοί, ἐθελοκακοῦθτες, οὔτε βλέπουν, οὔτε ἀκούουν, ἐπειδὴ ἂν ἐβλέπαν καὶ ἤκουαν, ἤθελαν ἰδεῖν καὶ ἤθελαν ἀκούσῃ, πῶς ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἡ Μητὴρ καὶ Διδάσκαλος πάντων ἡμῶν, πολλοῦς, ὅπου κατὰ καιροὺς ἠρνήθησαν τὸν Χριστὸν, καὶ ὕστερον ὁμολογήσαντες αὐτὸν, ἀπέθανον διὰ τὸ ὄνομα του, πολλοῦς λέγω τοιούτους, δοξάζει καὶ γεραίρει ἐτησίως μετὰ τῶν ἄλλων Ἁγίων Μαρτύρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρχαιότατος, καὶ πρῶτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θεῖος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, καὶ οἱ μετὰ τοῦτον. Τέλος πάντων τί νὰ λέγωμεν, καὶ νὰ προβάλλωμεν διαφόρους ἄλλας ἀποδείξεις, καὶ ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ δεῖξωμεν τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρίστους ἀληθινούς Μάρτυρας; Ἡ κρίσις τῶν οὐρανῶν ἀνωθεν, ὅπου εἶναι κρίσις ἀληθῆς, ἀλάνθαστος, καὶ ἀδέκαστος, ἀποφράττει τὰ ἀθυρώτατα τούτων στόματα, ἀποδείχνουσα διὰ τῶν ἔργων, ὅτι ὄντως στρατιῶται, ὄντως Ἀθληταὶ νόμιμοι, ὄντως γνήσιοι ἐστάθησαν καὶ εἶναι Μάρτυρες οὔτοι οἱ ἀδίκως καὶ παραλόγως ὑπὸ τούτων τῶν ἀφρόνων τῶν μαρτυρικῶν τιμῶν ἐκβαλλόμενοι. Ποία εἶναι τούτη ἡ κρίσις τοῦ οὐρανοῦ; ἡ θαυματουργικὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάρις, τὴν ὁποίαν ἐπλούτισαν καὶ οὔτοι οἱ ποτὲ ἀρνησιχρίστοι, ἐξίσου μὲ τοὺς μηδέποτε ἀρνησάμενους Μάρτυρας; Δείκνυται λοιπὸν ἡ μαρτυρικὴ αὐτῶν Ἁγιότης, πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερφυσικῶν θαυμάτων, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια Λείψανα τῶν διὰ Χριστὸν μετὰ τὴν ἀρνήσιν ἐν τοῖς βασάνοις ἀποθανόντων· πρῶτον μὲν γὰρ, ὅτι μερικῶν καὶ αὐτὰ τὰ Λείψανα διαμένουσι σῶα καὶ ἀδιάλυτα ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, μάλιστα φαίνεται καὶ εἶναι τὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Νεομάρτυρος ἐν τῇ Μυτηλίῃ, καὶ ἄλλα εἰς ἄλλους τόπους· διότι φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι τῶν σωμάτων νὰ διαλύωνται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν στοιχεῖα, κατὰ τὸ «γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελευσῆ»· τὸ δὲ νὰ διαμένουν ταῦτα ἐν τοῖς τάφοις ἀδιάλυτα καὶ ἀδιάφθορα, τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι θαῦμα καὶ ἔργον τῆς θείας Χάριτος. Δεύτερον δέ, ὅτι πολλὰ καὶ ὀστέα γυμνά ὄντα, ἄρ-

ριτος εὐωδία ἐξέρχεται· εἶναι δὲ καὶ αὐτὴ ἔργον ὄχι φυσικόν, ἀλλὰ ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς φύσεως· διότι φυσικόν ἰδίωμα εἶναι τὸ νὰ εὐγαίνῃ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐνταφιαζόμενα σώματα μία δυσώδης ἀποφορά· ἡ δὲ ἐκπνεομένη εὐωδία ἐκ τῶν Λειψάνων τῶν τοιούτων Νεομαρτύρων, οὐρανία οὖσα, καὶ πνευματικὴ, καὶ σύγκρισιν μὴ ἔχουσα μὲ κάμμιναν ἀπὸ τὰς γηίνους εὐωδίας, ἀποδείχνει φανερά, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἔργον ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι θαῦμα καὶ ἀποτέλεσμα τῆς παντοδυναμίου Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Δείκνυται δευτέρον καὶ ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων θαυμάτων, ὅπου ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν ἡ παντουργὸς τοῦ Πνεύματος Δύναμις, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοὺς ἐπικαλουμένους· ὅθεν καὶ τυφλοὺς ὀμματοῦσι, καὶ κωφῶν καὶ ὄτα ἀνοίγουσι καὶ ἰατροῦνσι, καὶ δαιμόνια διώκουσι, καὶ ἀπλῶς, κάθε εἶδος ἀσθενείας, τόσον σωματικῆς, ὅσον καὶ ψυχικῆς θεραπεύουσι, καὶ κοινοὶ εὐεργέται καὶ σωτῆρες κηρύττονται. Ὡς ἔλθουν τώρα ἐδῶ οἱ δοκησίσοφοι ἐκεῖνοι, ὅπου φλυαροῦν καὶ λέγουν, ὅτι οἱ ἀρνησίχριστοι, κἂν ἐν ταῖς βασάνοις ἀποθάνωσι, δὲν εἶναι Ἅγιοι. Εἶπατε ἡμῶν, ὦ πεπλανημένοι, καὶ φρενόληπτοι τὰ θαύματα ταῦτα, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνήργησε διὰ τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἄλλων Μαρτύρων φυσικὰ εἶναι, ἢ θεῖα καὶ ὑπερφυσικά; ἂν εἶναι φυσικά, διὰ τί ἡ φύσις δὲν κάμνει τοιαῦτα θαύματα κάμμιναν φορὰν; διὰ τί δὲν ἔκαμε κάμμιναν φορὰν τὸν τυφλὸν βλέποντα, τὸν κωφὸν ἀκούοντα, τὸν χωλὸν περιπατοῦντα; ἢ διὰ τί δὲν ἰατρεύσε ποτὲ τὰ ἀνίατα πάθη; κατὰ γὰρ τοὺς φυσικοὺς Νόμους «ἀπὸ τῆς στερήσεως ἐπὶ τὴν ἕξιν ἐπάνοδος οὐ γίνεται» εἰ δὲ καὶ εἶναι θεῖα καὶ ὑπερφυσικά, ἔχομεν τὸ ζητούμενον· διὰ τί αὐτὰ ἐνεργούμενα ὑπὸ τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, δείχνουσι φανερά ὅτι οἱ Νεομάρτυρες, δι' ὧν ταῦτα ἐπιτελοῦνται, εἶναι φίλοι καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Θεοῦ· ἐπειδὴ ἂν αὐτοὶ δὲν ἦσαν Ἅγιοι, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τοὺς εἰσακούσῃ, οὔτε ἤθελεν ἐνεργήσῃ δι' αὐτῶν τοιαῦτα θαυμάσια· γέγραπται γὰρ «ἀμαρτωλὸν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἂν τις θεοσεβῆς ἦ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει».

Εἰ δὲ τὰ θαύματα ἀποδείχνουσιν, ὅτι οἱ ἀρνηθέντες, εἴτα μαρτυρήσαντες εἶναι Ἅγιοι, πῶς ἐσεῖς λέγετε τὸ ἐναντίον, ὅτι δὲν εἶναι Ἅγιοι; Ὁ Οὐρανὸς ἀνωθεν τοὺς ψηφίζει διὰ Ἁγίους, καὶ ἐσεῖς ἐναντιώνεσθε εἰς τὴν οὐράνιον ψῆφον; Ὁ ἴδιος Θεὸς τοὺς δοξάζει, καὶ τοὺς μαρτυρεῖ ὅτι εἶναι Ἅγιοι, καὶ ἐσεῖς ἀντιστέκεσθε εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ, ἐσεῖς οἱ σεσαθρωμένοι, ἐσεῖς οἱ οὐτιδανοί, ἐσεῖς οἱ εὐτελεῖς σκώληκες τῆς γῆς; Ὡ τῆς ἀναίσχυντίας καὶ ἐωσφορικῆς ὑπερηφανίας σας! ὄντως ἐσεῖς παρομοιάζεσθε μὲ τοὺς ἀπειθεῖς ἐκείνους καὶ σκληροτραχήλους Ἰουδαίους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος: «Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι ἡτῆ καρδία καὶ τοῖς ὠσίν· ὑμεῖς ἄει τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε».

Ταῦτα μὲν εἶπομεν κατὰ παρέχασιν ἀναγκαίως, διὰ νὰ ἐμφράξωμεν τὰ ἀπύλωτα στόματα ἐκείνων τῶν κακοφρόνων, ὅπου ἀντιλέγουν εἰς τὴν Ἁγιότητα τῶν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τελειωθέντων ἐν τοῖς βασάνοις. Ἐγὼ δὲ, Ἀδελφοί μου, ἀκούωντες πῶς οἱ πάντολμοι οὗτοι φανερῶς μάχονται μὲ τὰς ἀποφάσεις καὶ ψήφους τοῦ Θεοῦ, ὅπου κυρύττει διὰ τόσων καὶ τοσοῦτων θαυμάτων ὡς Ἁγίους τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρήστους καὶ ἐν τοῖς βασάνοις τελειωθέντας, ἐζήτησα μὲ τὸν λογισμόν μου νὰ εὕρω, ἀπὸ ποῖαν τάχα αἰτίαν παρακινοῦνται οἱ τοιοῦτοι νὰ λέγουν ταῦτα. Λοιπὸν εὐρήκα, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι αὐτὴ. Βλέπωντας ὁ Διάβολος κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὅτι πολλοὶ ἀρνησίχριστοι, δυναμωθέντες ἀπὸ τὴν θεῖαν βοήθειαν, πηγαίνουσιν συχνάκις, ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον παρακινούμενοι, καὶ ὁμολογοῦν τὴν Πίστιν, ὅπου ἀρνήθησαν, ἐλέγχοντες τὴν ἀσεβείαν, καὶ λαμβάνοντες διάφορα βάσανα, τελευταῖον ἀποθνήσκουσι διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ γίνονται Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι, διὰ τοῦτο ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν ὑποφέρει τὴν τότεν καταισχύνῃν καὶ νίκην, ὅπου οἱ Νεομάρτυρες οὗτοι προξενοῦν τόσον εἰς αὐτὸν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ὑπηρέτας του ἀσεβεῖς· ὅθεν κινεῖ ὡς ὄργανα ἐπιτήδεια τοὺς ὕβριστὰς τούτους νὰ λέγουν ταῦτα, καὶ διὰ μέσου τούτων φλυαρεῖ ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι Ἅγιοι. Διὰ ποῖον τέλος καὶ σκοπὸν; διὰ νὰ ψυχράνῃ μὲ τὰ

φαρμακερά λόγια τους ταῦτα τὴν θερμότητα τῆς Πίστεως τῶν τοιούτων ἀρνησιχρίστων, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ πηγαίνουν νὰ ὁμολογοῦν τὴν Πίστην τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωνται Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι· ἀλλὰ ματαίως κοπιᾷ ὁ ἄθλιος· διατι ὅσον αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἀμβλύνουν τὴν προθυμίαν τῶν τοιούτων, τόσον ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάμνει θαύματα διάφορα· εἰς κάθε Μαρτύριον Νεομάρτυρος, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων κηρύττει ὅτι αὐτοὶ εἶναι Ἅγιοι καὶ Μάρτυρες καὶ ἐντεῦθεν προθυμοποιεῖ πάλιν καὶ θερμαίνει τὰς καρδίας τῶν ἀρνησιχρίστων εἰς τὸ νὰ πηγαίνουν συχνάκις νὰ μαρτυρήσουν διὰ τὸν Χριστὸν, καταφρονοῦντες τοὺς ἄφρονες τούτους, καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς νὰ οἰμώζουσι καὶ νὰ διαφθείρωνται μὲ τὰς ἀλογίας του.

Οθεν καὶ ἐσεῖς ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ καταφρονήσατε τοὺς τοιούτους σαρκολάτρας, λαοπλάνους, καὶ φρεναπάτας, καὶ τελείως μὴ προσέχετε εἰς τὰ λόγια τους, ὅτι τὰ λόγια τους ταῦτα εἶναι ψευδῆ, εἶναι ἀντιχριστιανικά, εἶναι ἀντίθετα καὶ ἐναντία ὅλης τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Ἐκκλησίας. Μὴ σὰς ἀπατήσῃ τὸ ὄνομα, ὅπου αὐτοὶ ἔχουν, πῶς εἶναι Διδάσκαλοι, καὶ σοφοί, διατι ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι μωρία κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, ὅταν δὲν ἀκολουθοῦν τὰς θείας Γραφάς, καὶ τοὺς λόγους τῶν θείων Πατέρων, καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας· καταφρονοῦντες δὲ καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς εἰς ἓνα μέρος νὰ πλανῶνται μόνοι τους, μὲ αὐτὰ τὰ μωρὰ, ἄλογα καὶ κακόδοξά του, φρονήματα, προσπέσατε μετὰ εὐλαβείας εἰς τὰ Ἅγια καὶ σεβάσματα Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ταῦτα μετὰ πίστεως προσκηθήσατε, διὰ νὰ λάβετε ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν σας χάριν πνευματικὴν καὶ ἁγίασμα. Τί λέγω· καὶ ἀκόμη αὐτὴν τὴν Θήκην τῶν Λειψάνων αὐτοῦ εὐλαβῶς κατασπάσασθε, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ὄχι μόνον τὰ Λειψάνα τῶν Μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Θήκη, καὶ τὰ κιβώτια, ὅπου περιέχουν ταῦτα, ἔχουν θεῖαν δύναμιν, καὶ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· λέγει γὰρ· «οὕτω προσπέσομεν» τοῖς τῶν Μαρτύρων Λειψάνοις, συμπλεκόμενοι αὐτῶν ταῖς «θήκαις»· δύνανται γὰρ καὶ θῆκαι τῶν Μαρτύρων, πολλήν

»ἔχειν τὴν δύναμιν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν Μαρτύρων πολλὴν ἔχει τὴν ἰσχύν· καὶ ἀλλαχοῦ»· οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι τῶν Ἁγίων πνευματικῆς εἰσὶ πληρωμένα Χάριτος· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσόστομον τιμὴ Μάρτυρος μίμησις Μάρτυρος» διὰ τοῦτο ἄς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ἀδελφοί μου, τὴν προθυμίαν τοῦ γενναίου μας Κωνσταντίνου, καὶ καθὼς αὐτὸς ὑπέμεινε Μαρτύριον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἐτζη καὶ ἡμεῖς ἄς ὑπομένωμεν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμοὺς, ὅπου μᾶς ἀκολουθοῦν, εἴτε ἐκ δαιμόνων, εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων, εἴτε τῆς διεφθαρμένης φύσεως· καθὼς ἐκεῖνος διὰ τὸν Χριστὸν κατεφρόνησεν νεότητος, πλοῦτον καὶ δόξαν τοῦ κόσμου· ἐτζη καὶ ἡμεῖς ἄς καταφρονοῦμεν ταῦτα διὰ τὸν αὐτὸν Χριστόν· καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἔλαβε θάνατον σωματικὸν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ του, ἐτζη καὶ ἡμεῖς ἄς λάβωμεν θάνατον προαιρετικόν· ἂν τὸ καλέσῃ δὲ ἡ χρεῖα ἄς εἴμεσθαι ἔτοιμοι νὰ λάβωμεν θάνατον σωματικὸν, διὰ τὰ Δόγματα τῆς Πίστεώς μας, διὰ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὰς Ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχομεν πόλεμον ἀόρατον καὶ νοητὸν καὶ τυράντους ἔχομεν, ὅπου μᾶς πολεμοῦν, ἡγουν τὴν σάρκα τὸν κόσμον, καὶ τὸν κοσμοκράτορα διάβολον. Λοιπὸν ὅποιος πολέμησῃ, καὶ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὰ θελήματα του, αὐτὸς Μαρτύριον στέφανον ἔχει νὰ λάβῃ. Ἄν ταῦτα σπουδάσωμεν νὰ φυλάξωμεν, Ἀδελφοί, καὶ ἐδῶ θέλομεν περάσει ζωὴν εἰρηνικὴν, καὶ Χριστιανοῖς πρέπουσαν, καὶ ἐκεῖ θέλομεν ἀξιοθῆ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ πρσβειῶν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα κα τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἐἓνα πέφυκε, καὶ πόρρω νόμων φύσεως, Μάρτυς τὰ θαύματα, ὥσπερ Χριστὸς ὁ Θεὸς, διὰ τῶν Λειψάνων σου σαφῶς ἐνήργησε, τοῖς προσφάουσι, αὐτοῖς ἐκ κατανύξεως, καὶ ἐκ πόθου τῆς καρδίας.

Απεφάνθη σου ἡ γλῶσσα γενναιοπάτε, γλῶσσα πυρίπνουσ,
μελισταγῆς καὶ τερπνῆ, Τριάδα κηρύττουσα τὴν ὁμοούσιον,
κατενώπιον τῶν τυραννούντων ἔνδοξε, μετὰ πάσης παρρησίας.

Δῶρον ἔνθεον καὶ κέρας ἀκένωτον, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ κἀλὸν
ἐχαρίσατο Χριστὸς τοῖς συμπολίταις σου Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος, ὀρμίσκος Κόρη γέγονε καὶ ἐλεφάντινος,
καθάπερ πύργος Ἀγνῆ, αἱ χεῖρες δὲ Πάναγνε, ἐν αἷς τὸν Κύριον ὠφθησαν,
χρυσαῖτε καὶ διάλιθοι, καὶ Θαρσίς πεπληρωμένα.

Ἔτερος Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Οὐ λαλῶ φλυαρίας, πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Μάρτυς ἀντέφησεν·
ἀλλ' ἕνα Θεὸν σέβω, Πατέρα Δόλον Πνεῦμα, Ποιητὴν Κόσμου
σύμπαντος, τοῦτον αἰεὶ προσκυνῶ, τοῦτον αἰεὶ δοξάζω.

Οφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σου, καὶ τὰ τῆς καρδίας σου, ὄμματα
ἀνοίξον, ὦ Ἡγεμόν καὶ δεῦρο, προσκύνησον ὡς Κτίστη, καὶ Θεῷ
μετὰ πίστεως, τῷ Ἰησοῦ μου Χριστῷ ὁ Μάρτυς ἀνεβόα.

Ιδὲ θαῦμα τὸ μέγα, ὅπερ ὁ Σωτὴρ μου Χριστὸς ἀπειργάτατο,
πληγὰς τοῦ σώματός μου ἀπάσας θεραπεύσας, ὧ καὶ σὺ ἐλθὼν
πίστευσον ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητῆς τῷ Ἡγεμόνι ἔφη.

Θεοτοκίον.

Θείων ἀπαυγασμάτων, ἀνεξάντλητος κρήνη, σὺ Κόρη γέγονας,
βυθῶ τῶν ἀποκρύφων, τῆς ἀκατάληψίας τοῦ Θεοῦ ἡ φανέρωσις·
ὁ νοηθεὶς τῷ Θεῷ σκοπὸς πρὸ τῶν αἰώνων.

ᾠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὅπερ Ἐωσφόρος Κωνσταντῖνε ἡ μνήμη σου ἡ πανίερος ἀνέτειλε,
λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, ταῖς νοηταῖς τῶν
ἄθλων σου αἰγλαῖς φωτίζουσα, τοὺς ψάλλοντάς πάντα τὰ ἔργα
ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοῶν καὶ ἀνθρώπων τὰς χωρείας, εἰς μίαν συνήγαγες πανήγυριν
Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, μέλψαν σου τὴν Ἀθλησιν· καὶ Ἄγγελοι γὰρ
σήμερον πανηγυρίζουσι σὺν Μάρτυσι καὶ πᾶσιν Ἄγίοις,
Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν Σε ἐνισχυκότα.

Ενθεος ἐγένου Χριστοῦ φίλος, πανεύφημε Κωνσταντῖνε τῆ
ἀθλήσει σου· ὅθεν καὶ ὡς φίλον σε ἔλυσε· ὁ βλέποντες οἱ γόνοι
οἱ τῆς Ἀγαρ ἠλάλαζον φόβῳ, καὶ θάμβει συσχεθέντες.

Θεοτοκίον.

Κόρη οἱ μαστοὶ σου οἱ ὠραῖοι, νεβρῶ τῆς δορκάδος ἀνεδείχθησαν
δίδυμοι Πανύμνητε, καὶ ἀμπέλου βότρυες· κοιλία δὲ σου Ἀχραντε
Θεὸν χωρήτασα θημονία, σίτου ὄντως γέγονε πεφραγμένη ἐν
κρίνοις καὶ ἄνθεσι.

Ἔτερον. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Εδόξασέ σε ὁ Κύριος θελήσας ἐκδικῆσαί σου τὴν τιμὴν ὧ
Μάρτυς· τοῦ γὰρ ραπίσαι σε ἀσεβοῦς ὀρμήσαντος, μέλιαν
τὴν χεῖρα, τρόπιον παραδόξῳ, εὐθὺς ἀποδεικνύει.

Δεῖξαι θέλων, ἀνθρώποις ἦν περ ἔσχεσ παρρησίαν, ὁ Κύριος
τῆς δόξης, τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἀδίκου φόνου σου, κεραυνῶ
καπνώδει, φλέξας παραδόξως, νεκρὸν ἀποδεικνύει.

Ιαμάτων τὴν χάριν σου δωρεῖται, τοῖς Λειψάνοις ἄφθονον ὁ
Δεσπότης, διὸ οἱ νόσοις διάφοροις πάσχοντες, ταῦτα προσκυνούντες,
πίστει τε καὶ πόθῳ ἰώνται θαυμασίως.

Θεοτοκίον.

Νὺξ συνέσχεν, ἀμαρτιῶν με ὄλον, εἰς τὰς πράξεις, τὰς σκοτεινάς
ὠθοῦσα· τὴν γὰρ τρυφὴν ὡς φωτισμὸν ὑπέλαβον· ἡ τὸ φῶς
τεκοῦσα, φωτίσόν με Κόρη, τῷ ἀπλανεῖ φωτί σου.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ὀλος παμφαῆς, ὄλος ἠλιόμορφος, ὄλος ὑπέρλαμπρος, Κωνσταντῖνε
ἔνδοξε, ἀθλοθέτη Χριστῷ παρίστασαι, καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον
αὐτὸν αἰοῖμι, ἐποπτεύεις, σὺν Ἀγγέλων Τάγμασι καὶ Μαρτύρων
γηθόμενος πάντοτε.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς χαρά σοι δεδώρηται ἡ ἀνεκκλάλητος καὶ ἡ ἀτελεύτητος, τῆς βασιλείας τρυφή σοι πρόκειται· ἐντρύφα τοίνυν Ἄγιε, σκύρτα καὶ χόρευε, μακαρίας ἀπολαύων λήξεως, καὶ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε μέμνησο.

Πᾶσι τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην τελοῦσί σου καὶ εὐφημοῦσι σε Κωνσταντίνε ἐνδοξε, φρουρὰ καὶ σκέπη ἔσο οὐράνιος, ὡς ἀετὸς χρυσόπτερος ἐπισχιάζων αἰεὶ, καὶ ἐκ πάσης, βλάβης τοῦ ἀλάστορος διασώζων αὐτοὺς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ ὀμφαλὸς Ἄγνη κρατῆρ γέγονε τορευτὸς ἔμπλεος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μῆρῶν σου θείων ὀρμίσκοις ὅμοιοι, ποδῶν σου διαβήματα ὠραιώθησαν· ὅλη Κόρη, ὅλη καλὴ πέφυκας, ὡς σελήνη λαμπρὰ καὶ ὡς ἥλιος.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Καθάρας σου ὁ Μάρτυς τὸ ὀπτικόν, τοῦ νοὸς καὶ δεξάμενος οὐρανόθεν τὸ Ἰησοῦ, φῶς τὸ χαριέστατον καὶ γλυκὺ, δι' οὗ ἀποκαλύπτονται ἅπαντα τὰ μέλλοντα καὶ μακρὰν, προείδες τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς σου, ἣν καὶ προεῖπες τῷ συνόντι σοι.

Τὴν τάξιν ὑπερέβης τὴν δουλικήν, καὶ μισθίους αὐτὸς ὑπερτήλασας καὶ ὡς υἱός, νῦν πατρὶ παρίστασαι τῷ Χριστῷ, εἰλικρινῆς καὶ γνήσιος, ὀρῶν καὶ ὀρώμενος ὑπ' αὐτοῦ, θεούμενος ἀμέσως, συγκοινωνὸς τῆς δόξης, ὡς καὶ τοῦ πάθους ἐκοινωνήσας.

Προσδέχου Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ, ὡς λεπτὰ τὰ τῆς χήρας ὁ Κύριος, ὡς προχοήν, μύρου ὡς θυμίαμα ἔκλεκτόν, τὸν ὕμνον τοῦτον ἐνδοξε, ὃν προσφερομέν σοι μετὰ χαρᾶς, οἱ σοὶ πιστοὶ οἰκέται, καὶ ἀμοιβὴν παράσχου, τὴν ἐν κινδύνοις προστασίαν σου.

Θεοτοκίον.

Παράκλητον προβάλλομεν πρὸς Θεὸν σὲ Παρθένε ἀνθρώπων τὴν ἔφορον, σὺν τῷ κλεινῷ Κωνσταντίνῳ· ὅθεν τῷ σῷ Υἱῷ, Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι δέησιν προσάγαγε ἀγαθὴ, Τριάδι τῇ Ἁγίᾳ ἵνα ἡμᾶς οἰκτείρῃ καὶ πάντας σῶσῃ Κόσμου σῶτειρα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὸν Κωνσταντίνον ἅπαντες, τιμήσωμεν ἐν ἄσμασι, Νεομαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην· πύργον τὸν ἀδαμάντινον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, Ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάτιν.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσας, Ὑπεραγία Δέσποινα, ἐν οὐρανοῖς νῦν ὀρώσα, μητροπρεπῶς ἱκετεύεις· ἐπεὶ σπλάγγνον γλυκύτατον, μητέρα σου γενέσθαι με, εὐδόκησας τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, ρῦσαι πυρὸς τῆς γεένης.

Εἰς τοὺς Αἴρους Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ Κωνσταντίνου, τοῦ γενναίου ὀπλίτου, κραυγάζοντες ἀπαύστως, πρὸς Χριστόν· σοὶ Χριστέ πρέπει ἅπανα δόξα καὶ κράτος, διότι καρτερικόν, τὸν σὸν Μάρτυρα ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες, τῇ θείᾳ Λάρνακι, τοῦ γενναίου Ἀθλοφόρου Κωνσταντίνου τοῦ θείου, καὶ λείψανα τὰ τοῦτου, πανευλαβῶς, καὶ πιστῶς προσπτυξόμεθα, ἁγιασμόν ἵνα λάβωμεν ἐξ αὐτῶν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος.

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα κατασπασώμεθα τοῦ θείου Κωνσταντίνου, φιλομάρτυρες πάντες ἐν πίστει προσκυνοῦντες, καὶ τὴν τιμὴν, ἐπ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, διαβιβάζοντες ὡς περ ἱερός, καὶ σοφὸς φησὶ Βασίλειος.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος, νῦν ἐλλαμπόμενος θεουργικαῖς ἁκτίσι Κωνσταντίνε γενναῖε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν παναοίδιμον μνήμην, καὶ ἐκ ψυχῆς, ἀγαπώντων σου τὸ Ὄνομα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σχιρτήσωμεν τῷ πνεύματι καὶ κροτήσωμεν εὐφραϊνόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες συντρε-

χέτωσαν, και τὸν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς γενναίως ἀθλήσαντα, και θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενον παρὰ Χριστοῦ, ὕμνοις και ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήτωσαν οἱ πυρέττοντες τὴν ἀπαλλαγὴν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ρύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν, οἱ ἐν θλίπτῃ τὴν εὐδίαν· οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν· οἱ ἐν κινδύνοις σωτηρίαν οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, γενναῖον Ἀθλοφόρον ἐγκωμιάζοντες, ἀνακράζωμεν· Κωνσταντίνε αἰοίδιμε, μεσίτευσε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν και Δεσπότην, και δίδου βοήθειαν ἐν περιστάσει.

Δοξολογία μεγάλη, και ἀπόλυσις. Δίδεται και ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς τοῦ Ἁγίου, χρίοντος τοῦ Ἱερέως ἕκαστον τῶν Χριστιανῶν διὰ θρυαλλίδος, και ἐπιλέγοντος· εἰς ἕασιν ψυχῆς τε και σώματος.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικᾶ, και ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου
Ὡδὴ γ' και ε'.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τέκνον τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται και ἐτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις. ἵνα τῷ στρατολογῆσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ και ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα, γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δὴ γὰρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγηγεμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα και αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ Ἰησοῦ εἰς πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ σεισμός μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσῃ, ὡς τε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε. Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἤγειραν αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα. Καὶ λέγει αὐτοῖς· τί δειλοὶ ἐστε ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐγερθεὶς, ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις και τῇ θαλάσῃ, και ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι και οἱ ἀνεμοὶ και ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.
Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Χαίροις Νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ Κωνσταντίνε θεῖε, ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖ καιροῖς αἷμα τὸ σεπτὸν σου ὑπὲρ Χριστοῦ ἐχέας, και νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Δεῦτε φιλομάρτυρες Ἀδελφοὶ τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαίσμα τὸ τερπνόν, τῆς Ἰδρας τὸ κλέος και καύχημα τῆς Ρόδου, τὸν θεῖον Κωνσταντίνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πάρεσο προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ φρουρός τε και φύλαξ, και ἐκ βλάβης παντοδαπῆς ἡμᾶς παντας ρῦται, ἐν γῆ και ἐν θαλάσῃ, τοὺς σὲ θερμῶς φιλοῦντας και μεγαλύνοντας.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονῆ, χαίροις Κωνσταντίνε, ἀπροσμάχητε βοηθῆ, και τῶν ἐν θαλάσῃ, φρουρός τε και προστάτης. Τῆς Ἰδρας τὸ κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ικέτευσε τὸν ἐν Τριάδι, ἀπροσμάχητε Βοηθῆ, συγχώρησιν ἱπταισμάτων και ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ Ἡσαΐα πρὸ τοῦ τέλους δωρήσασθαι, τῷ πιστῶν δοξάζοντί σε.

Τέλος και τῷ Θεῷ Δόξα.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

ΤΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΝΗΣΟΥ ΥΔΡΑΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΗΝ

Συνταχθείς ὑπὸ τοῦ παροσιωτάτου

ΔΩΡΟΘΕΟΥ Δ. ΚΙΟΣΣΕ

Ἱερομονάχου.

Εὐλογήσατος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν, τὸ **Κύριε εἰσακούσον**
καὶ τὸ **Θεὸς Κύριος** καὶ ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα τροπάρια :

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς.

Ω ἄθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ ὑπερβαύμαστος σὲ εὐφημοῦμεν Κων-
σταντίνε αἰοδιμε, καὶ ἐκ φυγῆς στεναζόντες βοῶμέν σοι· πρό-
φθασον καὶ λύτρωσαι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, τοὺς ὑπὸ τὴν θεῖαν
σου καταφεύγοντας σκέπην· ταῖς πρὸς Θεὸν ἀγίαις σου εὐχαῖς,
Νεομαρτύρων σεπτὸν ἀκροθήνιον.

Δόξα, ὅμοιον.

Τοὺς εὐφημοῦντάς σου πιστῶς παναοἰδῖμε, τοὺς ὑπὲρ πίστεως
ἀγῶνας καὶ ἄθλους σου, καὶ προσκυνοῦντας ἔνδοξε τὴν κάραν
σου, τούτους διαφύλαξον ἀπὸ βλάβης παντοίας, Μάρτυς παναοἰ-
διμε Κωνσταντίνε γενναῖε, ἵνα σοὶ πόθῳ κράζωμεν αἰεὶ· χαίροις
Μαρτύρων τὸ κλέος πανένδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνά-
ξιοι, εἰμὴ γὰρ σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο,
ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δὲ διαφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ
ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παν-
τοίων δεινῶν. Καὶ εὐθὺς λέγομεν τὴν *Ν'. Ψαλμόν*.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἀρχόμεθα ψάλλειν τὸν *καθόνα*.

Ἦχος πλ. δι'. Ὑδραν διωδεύσας.

Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τριάδι τῇ ἀγίᾳ παρεστηκώς, Μάρτυς Κωνσταντίνε ὡς ἀήττητος
ἄθλητής, ὅθεν σοὶ προσπίπτω καὶ βοῶ σοι· ταῖς σαῖς πρε-
σβείαις κινδύνων με λύτρωσαι.

Ω ρόδον ἐξήνησας εὐθαλής, ἐκ τῆς νήσου Ὑδρας Κωνσταντίνε
Μάρτυς Χριστοῦ, ἐν Ρόδῳ δὲ ἤθλησας γενναίως, καὶ τοὺς πι-
στοὺς ἐχαροποίησας.

Πληγὰς τὰς τοῦ σώματος ἀθλητὰ ὑπὴνεγκας χαίρων, καὶ ὀνύχων τοὺς ραβδισμούς· Διὸ ἐκ καρδίας ἐκβοῶ σοι· ἐκ ψυχικῶν με παθῶν ἐλευθέρωσον.

Δόξα Πατρὶ

Τὴν πάντιμον κάραν σου Ἀθλητὰ, τιμῶμεν ἐκ πόθου, ἣν ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς, διὸ οἱ ἐν νόσοις διαφοροῖς, ἀπολυτροῦνται τῇ προσψύσει αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γυμνὸν ἀρετῶν με καταστολῆς, εὐρών ὁ βελίαρ, βέλει ἔτρωσεν ἡδονῶν, ἢ τὸν ἱατρὸν Θεὸν τεκοῦσα, τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσαν τραύματτα.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Στίχ. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εναθλήσας προθύμως ὑπὲρ Χριστοῦ Ἄγιο, ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ καὶ ταύτῃ, ταῖς τῶν αἱμάτων σου ροαῖς ἐλάμπρυνας. Διὸ κορυγάζω σοι, ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων, λύτρωσάι με ἔνδοξε προσδραμόντα σοι.

Τὴν τιμῶσαν σε νῆσον ἐκ συμφορῶν λύτρωσαι, Μάρτυς Κωνσταντῖνε γενναῖε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, θείαις πρεσβείαις σου, καὶ γὰρ φρουρὸν σε καὶ ρύστην, καὶ προστάτην μέγιστον πλουτισάμενη σε.

Εκ καρδίας στενάζω ὀδυνηρῶς κράζω σοι, Μάρτυς Κωνσταντῖνε γενναῖε, τῶν συνεχόντων με κακῶν ἀπάλλαξον, τὸν προσκυνοῦντα σου πόθῳ, τὴν σὴν κάραν ἔνδοξε, τὴν θαυματόβρυτον.

Δόξα Πατρὶ.

Νοσημάτων παντίων ἢ φωταυγῆς Κάρα σου, πάντας διασώζει, τοὺς πόθῳ ταύτῃν γεραίροντας, καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει, Νεοάθλων καύχημα καὶ σεμνολόγημα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τῶν ἀθλητῶν καύχημα, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τὸ σεμνολόγημα, τοὺς ἐν αἰνέσει σε, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντας, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου πάσης στενώσεως.

Διάσωσον ἐκ πολυτρόπων ἡμῶν κινδύνων, Κωνσταντῖνε Μάρτυς ἀήττητε, τοὺς πιστεῖ σε αἰεὶ ἀνευφημοῦντας.

Επίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ γίνεται ἡ αἴτησις παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ μνημονεῖ δι' ὧν ἡ παράκλησις γίνεται Εἶτα τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος β', Πρὸς τὸ (Πρεσβεῖα θερμῆ).

Ω: Μάρτυς στερὸς, καὶ πρόμαχος τῆς Πίστεως, λαβὼν ἐκ Θεοῦ τῆς νίκης τὸν στέφανον, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε. Διὰ τοῦτο ἡμῶν σε γεραίρωμεν, καὶ ἐκ πόθου βοῶμεν σοι, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Στίχ. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν, τῷ ἐν οὐρανοῖς Δεσπότη παρίστασαι, Κωνσταντῖνε παναοίδιμε, ὡσπερ Ἀθλοφόρος ὑπερθαύμαστος.

Χάριν θείαν ἀπέιληφας, πάειν τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀρρωστήματα, ἐκ Θεοῦ Μάρτυς πολυάθλε, διὰ τοῦτο πιστεῖ σε γεραίρομεν.

Θαλασσίῳ τε κλύδωνος, ἐκ σεισμοῦ φρικώδους, καὶ πάσης θλίψεως διαφύλαττε τὴν νῆσόν σου, Κωνσταντῖνε Μάρτυς, τὴν τιμῶσάν σε.

Τὴν πανσέβαστον κάραν σου, τιμῶμεν ἐκ πόθου, Μάρτυς πολυάθλε τὴν ἐκβλύζουσαν ἰάματα, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι ταύτῃ ἔνδοξε.

Δόξα Πατρὶ.

Τοὺς ἐκ πόθου τιμῶντας σε, καὶ τὸ θεῖον ὄνομα ἀγαπῶντας σου, πειρασμῶν παντοίων λύτρωσάι, Κωνσταντῖνε Μάρτυς ἀξιόγαστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν, ὃν ἐκύησας, Ἀχραντε Παρθένε, τοῦτον δυσώπησον, τοῖς ἱκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Λαμπρῶς τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ ἀνεκύρηξας, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, ἀγαρινῶν δὲ τὴν πλάνην στερῶς ἠλεγξας.

Στέφος ἐκ Θεοῦ ἀμαράντινον ἀπέλαβες, καὶ πλουσίαν χάριν τῶν ἰαμάτων, ἐξ αὐτοῦ ἀπέιληφας ἔνδοξε.

Ρῦσαι με δεινῶν νοσημάτων ταῖς πρεσβείαις σου, τὸν προσιόντά σοι πόθῳ, Μάρτυς Κωνσταντῖνε τῷ τεμένειον.

Νῆσόν σου ἀθλητᾶ, τὴν τιμῶσάν σε διάσωσον, ἐκ παντοίας θλίψεως, καὶ θαλασσίῳ κλύδωνος λύτρωσαι.

Δόξα Πατρὶ,

Τοὺς πανευλαβῶς προσκυνοῦντας σου τὰ λείψανα, καὶ τὴν σεπτὴν κάραν σου, ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων αὐτοὺς, λύτρωσαι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Υπὲρ τῶν εἰς σέ, τὰς ἐλπίδας πάντων Δέσποινα, κεκτημένων ἀπαύστως πρέσβευε, ὅπως μελλούσης, λυτρωθῶμεν κατακρίσεως, Ὡδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Στίχ. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ονύχων τοὺς ραβδισμοὺς ὑπήνεγκας καὶ τὰς τῶν τυράννων τιμωρίας, ὑπὲρ Χριστοῦ Κωνσταντίνου γενναῖε. Διὸ βοῶ σοι ἐκ πόθου, ἐκ ψυχικῶν νοσημάτων με λύτρωσαι, καὶ δώρησαι μοι ταῖς εὐχαῖς τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων συγχώρησιν.

Θαυμάτων τὴν θείαν χάριν εἴληψας, ἐκ Θεοῦ γενναῖε Κωνσταντίνε, διὸ πιστῶς ἐκβοῶμέν σου πάσης, στενοχωρίας καὶ θλίψεως λύτρωσαι, τοὺς πιστεῖ σε εἰλικρινεῖ, ἀνυμνοῦντάς σε Μάρτυς πολυάθλη.

Τὴν χάριν σου τὴν σεπτὴν ἐπλούτισε τῶν Ὑδραίων ἡ περίφημος Νῆσος ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον μάκαρ, δι' ἧς λυτροῦται κινδύνων καὶ θλίψεων, διάτῳσον οὖν καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς ταύτην σέβοντάς Ἐνδοξε.

Δόξα Πατρὶ,

Εκ κλύδωνος θαλασσίου λύτρωσαι, Κωνσταντίνε Νεομάρτυς τὴν σὴν Νῆσον, καὶ ἐκ λοιμοῦ καὶ Σεισμοῦ σφοδροτάτου, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων πανσέβαστε, προστάτην γὰρ καὶ βοηθὸν καὶ λαμπρὸν ἀγαλλίαμα ἔχει σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Βρούμενον νυσταγμῷ ραθυμίας, διανάστησον τῇ σῇ μεσιτείᾳ, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ δώσης ὑπνώσαι τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θάνατον προστάτην γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Διάτῳσον ἐκ πολυτρόπων ἡμᾶς κινδύνων Κωνσταντίνε Μάρτυς πολυάθλη· τοὺς πιστεῖ σε αἰεὶ ἀνευφημοῦντάς, Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνεμνηνεύτως, ἐπεσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα Μητρικὴν παρρησίαν.

Καὶ γίνεταί αἰτήσις, καὶ μνημοεῖναι ὁ ἱερεὺς δι' ὧν ἡ παράκλησις γίνεταί

Εἶτα τὸ Κορτάκιον.

Ἦχος δ'. ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ μαρτυρίου λαθῶν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ μολύνεται ρύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν ὄλος ἡλιόμορφος, ὄλος ἡγαλιόμενος παρ' αὐτοῦ, ληψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος. Ἐκ νεότητός μου κλ.

Καὶ τὸ Προκειμένον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ λιθάνῳ πλυθουθήσεται.

Στίχ. πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ ἱερεὺς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποθήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογίαθῆναι, ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀετικείμενοι ὑμῖν· παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θριξὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν, κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα Πατρὶ,

Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου πρεσβείαις ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ αἰέ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'. ὄλην ἀποθέμενοι.

Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐνπαρησίᾳ μεγίστῃ, ἐν ὑψίστοις Ἄγιο, σὺν Ἀγγέλων τάγμασι παριστάμενος, καὶ χαρῆς πληρούμενος, ἀνεκφράστου μάκαρ. Διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν, Μάρτυς Πολυάθλη, καὶ τὴν αἰσεβαστον Κάραν σου, ἐν πίστει προσκυνουμέν σου καὶ συμφώνως πάντες βοῶμέν σοι. Γενναῖε Κωνσταντίνε. Διάτῳσον ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ τὴν τιμῶσάν σε νῆσόν σου διατήρησον ἀλύμαντον. Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Στίχ. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς ἀνεκύρηξας Ἐνδοξε· τὸ θράσος τὸν τυράννων κατέβαλες παμμάκαρ, καὶ ἐβόας τῷ Κτίστῃ σου. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πολιούχον, καὶ ρύστην, ἡ φιλόχριστος νῆσος Ὑδραίων ἔχει σε, ἐν νόσων καὶ κινδύνων, Γενναῖε Κωνσταντίνε, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς

παμμακάριστε, ἐκ νοσημάτων δεινῶν λύτρωσαι σαῖς πρεσβείαις.

Πυρετοῦ σφοδροτάτου ἀπελάυνει τὴν νόσον ἢ θεία χάρα σου, παμμακάαρ Κωνσταντίνε, ἐκ τῶν πίσει τιμῶντων ἐκ ψυχῆς ταύτην ἅγιε· καὶ εὐφημοῦντων σε αἰεὶ ὡς Μάρτυρα γεεναῖον.

Δόξα Πατρί.

Εκ δεινῶν νοσημάτων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ρῦσαι με Ἐνδοξε, γενναῖε Κωνσταντίνε, τὸν πόθω σε τιμῶντα, ὡς κλεινὸν τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυρα, καὶ προσιόντα εὐλαβῶς τῷ θείῳ σου τεμένει.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η τοῦ κόσμου κυρία, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα ἡμῖν κύησασα, πολλὰς κυριευθεῖσαν ἀπόποις ἀμαρτίαις, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, εὐλογημένη Ἀγνή, ἵνα σὲ μακαρίζω.

ᾠδὴ ἡ. τὸν Βασιλέα τῶν.

Στιχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μὴ διαλείπης, ἐκδυσωπῶν Νεομάρτυς, τὸν τοῦ κόσμου κτίστην καὶ Δεσπότην, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστι αἰεὶ σὲ εὐφημοῦντων.

Τοὺς προσκυνοῦντας σου τὴν πανσέβαστον χάραν, μετὰ πίστεως παμμακάαρ Κωνσταντίνε, ἐκ πάσης ἀνάγκης διάσωσον θεόφρον.

Τοὺς προσκαλοῦντας τε βοηθὸν ἐν θαλάσῃ καὶ ἀσπαζομένους τὴν σὴν Εἰκόνα λύτρωσαι κινδύνων γενναῖε Κωνσταντίνε

Δόξα Πατρί.

Τοὺς ἐορτάζοντας τὴν ἅγιον σου μῆμην καὶ τὰ σεπτὰ λείψανα σου προσκυνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν παντοίων, λύτρωσαι Νεομάρτυς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην ταῖς ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν μου, Θεοτόκε ζώωσον· ζῶν ἄρ γὰρ μόνη ἀπειράνδρος, γεγένηκας Παρθένε.

ᾠδὴ. Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Στιχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ως Μάρτυς στεφηφόρος τῷ Δεσπότη πάντων, ἐν παρρησίᾳ μεγίστη παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν οὖν δυσώπησον τούτον Ἄγιε.

Τὸ βλάστημα τῆς Ὑδρας, τὸ καύχημα τῆς Ρόδου, καὶ ἀγαλλίαμα ὄρους τοῦ Ἀθῶνος· τὸν Κωνσταντῖνον ἐν ὕμνοις δευτε τιμήσωμεν.

Τὴν πάνσεπτόν σου χάραν, Μάρτυς Κωνσταντίνε, ἢ Νῆσος Ὑδρα ἐν κόλποις κατέχουσα, ἐξ ἧς λυτροῦται κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Σεισμοῦ, λοιμοῦ, λιμοῦ τε, κλύδωνος θαλασσίου, καὶ ἐκπανταίων κινδύνων καὶ θλίψεων, τὴν Νῆσον ταύτην, πολυάθλε, διακρύλαξον.

Ημᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας, Μάρτυς Κωνσταντίνε, τῆς οὐρανῶν βασιλείας ἀξίωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου παναοίδιμε.

Δόξα Πατρί.

Εκ νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἀνάγκης, τὴν ποιμένην ταύτην διάσωσον Ἐνδοξε, τὴν μετὰ πόθου καὶ πίστεως εὐφημοῦσα σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως θείαν προστασίαν, καὶ ὡς ἀσφαλῆ σε, ἐλπίδα μόνην κατέχω Μητρόθεε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ εὐθὺς λέγομεν.

Αξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμαμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν Ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καὶ καθρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις Νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ Κωνσταντίνε θεῖε, ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖς καιροῖς αἶμα τὸ σεπτον σου ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Δεῦτε φιλομάρτυρες ἀδελφοί, τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαῖσμα τὸ τερπνόν, τῆς Ὑδρας τὸ κλέος καὶ καύχημα τῆς Ρόδου, τὸν θετον Κωνσταντῖνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῶν Νεομαρτύρων τὴν καλλονὴν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχτην βοηθόν, τὸν νέον ἀστέρα Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν θετον Κωνσταντῖνον πάντες τιμήσωμεν.

Χαίροις ὁ τῆς Ὑδρας θεῖος βλαστός, καὶ τῆς Νήσου Ρόδου ἐγκαλώπισμα τὸ τερπνόν, καὶ Ὄρους τοῦ Ἀθῶ, ἀγλαῖσμα καὶ κλέος, παμμακάαρ Κωνσταντίνε, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἢ καλλονὴ, χαίροις Κωνσταντίνε, ἀπροσμάχητε βοηθέ, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ, φρουρός τε καὶ προστατής. Τῆς Ὑδρας τὸ κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Θαυμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, εἰληφὸς παμμακάαρ, Κωνσταντίνε Μάρτυς σοφέ· Διὸ ἡμᾶς ρῦσαι παντοίων ἀγληδόνων, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Πάρεσο προστάτης Μάρτυς Χριστοῦ, φρουρός τε καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, ἡμᾶς πάντας ρῦσαι, ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσῃ, τοὺς σὲ θερμοῦς φιλοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις ὁ τῆς Ὑδρας μέγας φρουρός, καὶ τῆς Νήσου Ρόδου ἀγγαλίμα τὸ σεπτόν, καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γενναίε Κωνσταντίνε σκέπε τὴν νῆσον σου.

Τοὺς ἐπιτελοῦντάς σου ἱερῶς, τὴν ἀγίαν μνήμην, Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ, κινδύνων παντοίων, καὶ νόσων ψυχοφθόρων, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου τούτους λύτρωσαι.

Τὴν πάνσεπτον Κάρα σου Ἀθλητά, πιστῶς προσκυνοῦμεν, καὶ βοῶμεν σοὶ ἐκ ψυχῆς· κινδύνων παντοίων φύλατε τοὺς σοὺς δούλους, Γενναίε Κωνσταντίνε, Νεομαρτύρων κριπῆς

Τὴν ἀνευφημοῦσάν σε Ἀθλητά, Νῆσον, ἐκ κινδύνων πολυτρόπων καὶ συμφορῶν, καὶ ἐκ θαλασσοῦ κλυδωνος, Νεομάρτυς, καὶ ἐκ σεισμοῦ φρικώδους ταύτην διασῶσον.

Χαίροις, Ἐκκλησίαις νεῶς ἀσπῆρ, Χαίροις τῶν Ροδίων τὸ ἀγγαλίμα τὸ τερπνόν, Χαίροις τῶν Ὑδραίων ὁ μέγας πολιούχος, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἀγγαλίμα.

Μὴ παύση δεόμενος τῷ Χριστῷ, ὑπὲρ τῆς πόιμνης ταύτης, Κωνσταντίνε Μάρτυς Χριστοῦ πειρασμῶν παντοίων, καὶ ἐχθρῶν ἀοράνων καὶ ὁρατῶν παμμάκρο, τοῦ λυτρωθῆναι αὐτήν.

Εἴχη εἰς τὸν ἅγιον

Λεγομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς πάσης κτίσεως ὁραμένης τε καὶ νοουμένης, ὁ ἀψάμενος ἐκ τῆς χειρὸς τῆς πενθερῆς τοῦ κορυφαίου σου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου πυρεσοῦσης, καὶ διὰ τῆς ἀφῆς σου λυτρώσας αὐτήν· τὴν δὲ δωδεκαετῆ αἰμορροοῦσαν διὰ τῆς ἀφῆς τοῦ κρασπέδου σου στήσας τὴν πηγὴν τοῦ αἵματος αὐτῆς. Αὐτὸς Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐνισχύσας καὶ τὸν Νεομάρτυρά σου Κωνσταντίνον, ὑποστῆναι τὰς τυραννικὰς βρασάνους πληγὰς τε καὶ φυλακάς, ὁ ἱαστάμενος τοὺς ἐκριζωθέντας ὄνυχας αὐτοῦ, καὶ ἀναδείξας αὐτὸν Μάρτυρα τῆς ἀκραδάντου ἡμῶν πίστεως τῆς ἐπὶ σὲ στερεῆς πέτρας θεμελιωμένης, ἴασαι καὶ τὸν δούλον σου (δεῖνα)· τοῦ ἐπελθόντος αὐτῷ πάθους, καὶ τῆς καταθλιβούσης αὐτὸν τοῦ πυρετοῦ ἀσθενείας· ὅπως καὶ δι' αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τοῦ Νεομάρτυρός σου Κωνσταντίνου, δοξασθῆ τὸ πανάγιον ὄνομά σου, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.